CÂINII RĂZBOIULUI

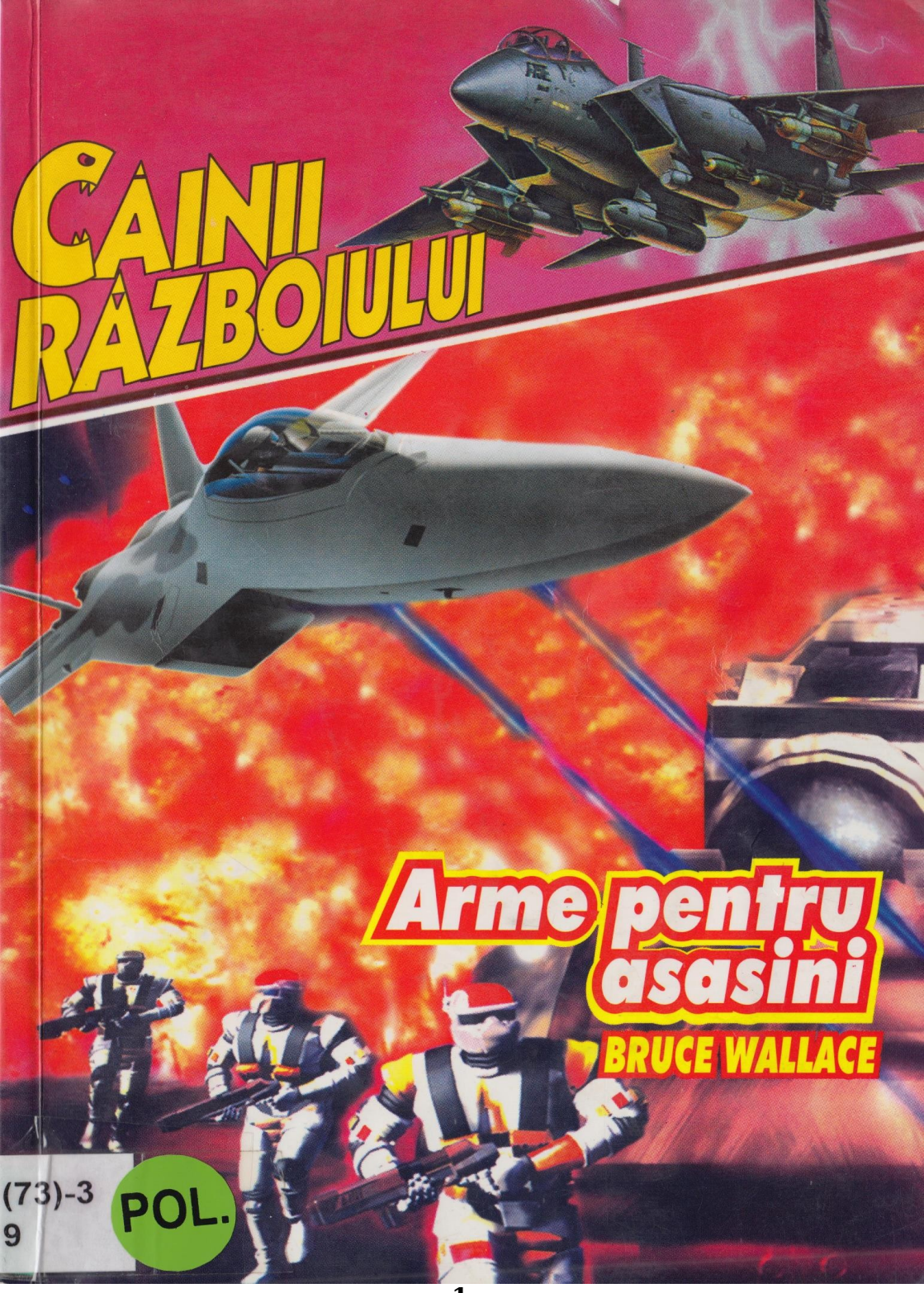

Arme pentru asasini

BRUCE WALLACE

(73)-3
9
POL.

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

BRUCE WALLACE

ARME PENTRU ASASINI

V.1.0

Editura Z 2000
2000

Prolog

O ploaie fină cădea pe străzile Londrei în timp ce mulţimile aşteptau apariţia regelui lor. O figură impunătoare ieşi în balconul palatului. În faţa lui erau aşezate o mulţime de microfoane care îi permiteau să fie auzit de mulţime şi de nenumăraţii ascultători ai postului. Radio Europa Liberă.

— Prieteni, spuse bărbatul cu mâna înmănuşată. Se împlinesc trei ani de când ne-am eliberat ţara, de când am ieşit de sub tiranie. În tot acest timp s-au alăturat mulţi cauzei noastre şi acum ne aflăm din nou în război. Dar la această a treia aniversare să nu uităm de ce am luptat şi de ce continuăm să luptăm. Luptăm pentru a ne păstra moştenirea. Luptăm pentru ca şi alţii să regăsească calea ce duce înapoi spre libertate.

Mulţimea începu să îi scandeze numele.

— Regele Shatterhand! Regele Shatterhand!

Regele lăsă mulţimea să se liniştească înainte de a continua.

— Au trecut de asemenea trei ani de când unul din capii răscoalei noastre, un indian din SUA pe numele lui Thomas Bee, a pierit în apele reci ale Mării Nordului, sacrificându-se pentru ca rămăşiţele vechiului regim să fie alungate o dată pentru totdeauna de pe ţărmurile noastre. A fost un învăţător şi un războinic, dar şi un om al păcii. Să-i onorăm memoria azi plecând la luptă şi întorcându-ne victorioşi.

Mulţimea izbucni în urale.

— Să cinstim şi numele celor patru compatrioţi americani ai lui Bee, care, în clipele în care noi suntem strânşi aici, sunt pe câmpul de luptă, în numele unor persoane pe care nu le cunosc şi pentru ţări pe care nici măcar nu le-au văzut vreodată. Kinski. Mamudi. Keenan. Chan. Patru luptători pentru libertatea tuturor!

— Libertate pentru toţi! izbucni mulţimea.

— Şi acum, spuse Shatterhand, să ne întoarcem cu gândul la problemele noastre, la dezvoltarea ţării, la întărirea legăturilor cu noii aliaţi şi la înfrângerea tiranilor care, ca nişte lupi înfometaţi, se strâng la graniţele noastre. Fie ca Dumnezeu să ne ajute la

îndeplinirea scopurilor noastre.

Mulţimea izbucni în urale. Regele le făcu semn cu mâna teafără într-o manieră regească şi intră…

Intră în birou şi se prăbuşi în fotoliu.

— Un discurs excelent, maiestate, spuse un majordom pe nume Coogan.

— Doamne, m-am săturat de rahatul ăsta, spuse regele.

— Da, maiestate.

— Ai vreo veste de la Justiţiari?

— Nu, maiestate! Sunt dincolo de orice linie a mişcărilor de rezistenţă. Toate liniile noastre de comunicaţii sunt inutile.

Regele îşi frecă mâna teafără de cea îmbrăcată în piele.

— Dacă nu avem în curând de la ei vreo veste, dacă nu apar, atunci am dat de dracu'!

Willis „Regele Shatterhand" MacGregor oftă.

— Nu putem să ţinem la nesfârşit piept acestor lupi, spuse el uitându-se la harta Europei şi întrebându-se în gând unde dracu ar putea să fie Justiţiarii în acea clipă.

Partea I

„Avem puterea să facem din această generaţie cea mai bună dintre toate generaţiile din istoria omenirii, sau ultima.”

John F. Kennedy.

1

O Germanie unificată nu a existat înainte de Marea Explozie. Germania de Est a fost acea regiune răvăşită şi împărţită de-al lungul anilor între ruşi, naziști şi orice altă putere care s-a hotărât să intre pe teritoriul ei şi pentru a-şi mări spaţiul.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Estonia, Ucraina şi Polonia. Toate au fost sfâşiate.

Au fost rase de pe faţa pământului.

Oricine avea chef putea să intre acolo şi să trateze populaţia după bunul plac.

Tratatul ruso-nazist din cel de-al doilea război mondial hotărâse acest lucru.

Dar toate tratatele au căzut.

Într-o singură zi.

La Marea Explozie, cel de-al treilea război mondial... sau oricum i-ai spune, a fost ceva de nedescris.

Acum mult timp, sau cel puţin aşa părea, un rahat de preşedinte din SUA care avea probleme cu inflaţia şi cu şomajul s-a gândit să-şi mai crească popularitatea printr-o retorică incendiară la adresa Uniunii Sovietice. La dracu’ cu deficitul bugetar! La dracu’ cu deficitul comercial exterior! Există ceva mult mai important. Ceva care le ia oamenilor gândul de la adevăratele griji ale lor. Într-un fel planul a funcţionat. Preşedintele în cauză a fost perceput ca un erou.

Nimeni din lume nu a luat în serios logoreea preşedintelui. Nimeni în afara ruşilor.

Sfârşitul lumii a început ca o joacă. Toţi îl jucau. Fiecare luni sau vineri, în funcţie de cum aveau colorat steagul, avioanele se jucau de-a v-aţi ascunselea cu radarele inamicului. Tu aflai ce aveau ei şi ei încercau să-şi dea seama dacă ţii pasul cu ei. Nu era mare lucru. Era ca şi cum nişte tipi şi-ar fi verificat mărimea „puţelor militare" ca la o toaletă publică.

Dar într-o zi care avea să fie fatală, un avion de recunoaştere american s-a apropiat prea mult. S-au tras câteva focuri de armă. Prima dată avionul de recunoaştere a fost doborât. Apoi ruşii au fost loviţi de către escorta avionului de recunoaştere.

În jur de doisprezece au fost doborâţi şi de o parte şi de cealaltă.

Ruşii au răspuns... dur. Ce trebuia să fie un exerciţiu militar în Germania de Est s-a transformat într-o probă dură pentru apărarea NATO. SUA a lansat rachetele Pershing iar ruşii au mers până la capăt.

Marele buton roşu. Apăsat. Cu putere.

În mod simultan au ţintit 1 054 silozuri ICBM, 45 de baze SAC şi două baze SSBN. Planul era simplu. Distrugerea dispozitivelor cheie ale SUA însemna îngenuncherea Americii fără distrugerea ţării.

O Americă slăbită va fi mult mai uşor de controlat. Poate chiar şi de cucerit.

Doar că preşedintele, fost şef al CIA, nu a lăsat lucrurile la voia întâmplării.

A lansat tot ce avea America la dispoziţie. În ciuda mitului, norii în formă de ciupercă nu erau roşii, albi şi albaştri. Erau doar foarte strălucitori. Roşii. De un roşu sângeriu. Sângele inocenţilor.

În multe zone oamenii s-au transformat în nişte umbre.

Sângele s-a transformat în cenuşă.

Oraşele s-au transformat în funingine.

Familiile nu mai rămăseseră decât nişte amintiri.

Armata renunţase la conceptul de război nuclear limitat.

Când ruşii văzură că prima rafală nu lovi decât nişte hangare goale şi porturi părăsite, lansară cea de a doua salvă, ţintind cele mai populate oraşe ale SUA.

Nu mai aveau nimic de pierdut.

O a doua salvă lovi cele mai importante baze militare ale Europei.

Apoi lansară aşa numitele „rachete malefice" pe care le

direcţionară către cele mai vechi şi mai frumoase oraşe ale Europei Libere.

A fost un foc de artificii de neuitat.

Cel de-al treilea război mondial a fost de la început un meci nul. Nimeni nu putea ieşi învingător. Rusia era distrusă. Statele Unite erau şi ele pe jumătate în ruină.

În mare parte Europa Occidentală fusese evitată de exploziile nucleare.

Dar nici Europa nu a fost scutită de un lucru: tirania. O tiranie aşa de subtilă încât majoritatea oamenilor a perceput-o ca pe o stare de normalitate.

Această tiranie a fost concepută de mintea generalului Evghenii Maximov, singurul supravieţuitor important al conducerii Uniunii Sovietice. Un uneltitor. Un manipulator. Un fost membru al KGB.

Adunând rămăşiţele Armatei Roşii, a pornit un marş devastator în Europa de Est şi apoi în partea vestică a bătrânului continent, distrugând în mod sistematic guvernele ţărilor care mai rămăseseră în picioare şi instalând la putere nişte marionete, distrugându-i pe unii, ridicându-i pe alţii.

Toţi cetăţenii Europei Occidentale, încă sub şocul bombardamentelor nucleare îl considerară pe bărbosul Maximov o soluţie perfectă pentru perioada post nucleară. Era charismatic. Era o figură puternică.

Maximov fondează Statele Federative ale Europei; control total.

Scopul lui era simplu: stăpânirea întregii lumi. Era ceva foarte simplu în situaţia în care se afla lumea.

Iar după cum vedea el lucrurile, nimic nu putea să i se opună. Pur şi simplu va ataca continent după continent, adunând sprijin: atât în oameni cât şi în arme.

Dar nu a pus la socoteală un mic amănunt.

Tot ce mai rămăsese din America.

Ceea ce mai rămăsese din guvernul SUA a trimis o trupă de elită în Europa. Numele lor de cod: Justiţiarii. Prezenţa lor a dat un avânt ideii de libertate şi a pus umărul la acţiunile de sabotare.

Cinci oameni.

Rămaşi patru.

Maşini de ucis cu nişte inimi de aur lăsate în libertate.

Toţi îşi pierduseră ce aveau mai scump în timpul războiului.

Familiile. Casele. Prietenii. Dar ce nu fusese răpus era spiritul lor.

Acum nu se mai aveau decât unul pe celălalt.

Erau o familie, patru oameni veniţi din medii diferite, dar cu un scop comun: reconstruirea lumii. Scoaterea lumii din haos.

Iar prezenţa lor în Europa s-a dovedit a fi o forţă de luat în seamă.

După trei ani în care au dus la bun sfârşit misiuni sinucigaşe, Justiţiarii au condus Anglia, Irlanda şi Franţa către libertate. Cele trei ţări au reuşit să alunge toţi soldaţii FSE de pe teritoriul lor.

În Europa era o mişcare de eliberare care nu-i plăcea deloc lui Maximov.

O mişcare care mirosea de la o poştă a rebeliune.

Iar lui Maximov nu-i plăcea deloc acest miros.

A lovit şi mai tare populaţia Europei. Dar seminţele libertăţii fuseseră deja plantată. Mirosul speranţei străbătea pe tot pământul.

Şi toate astea se întâmplau din cauza a patru oameni.

Patru oameni care îşi riscau viaţa douăzeci şi patru de ore pe zi, în fiecare zi a anului.

Iar acum se aflau în ceea ce era Noua Germanie. Acum doar o pată pe hartă. În cea mai mare parte numai cu aşezări rurale. În cea mai mare parte populată de oameni care nu vedeau nici o diferenţă între sărăcia de dinainte de război şi sărăcia care a urmat războiului.

O pată pe hartă care ar putea trimite toată Europa din nou sub dominaţia lui Maximov sau ar putea să-i distrugă pentru totdeauna pe ruşi.

Pentru Justiţiari va fi cea mai mare „mică” misiune pe care trebuia să o ducă la bun sfârşit.

Şi la un preţ destul de mare.

Propriul lor sânge.

2

Liniştit, Buddha Chan stătea în barul numit *Boar's Breath* din oraşul Lobau. Puşcaşul marin de origine mongolo-saxonă împinse scaunul de zidul de ciment al barului având ochii ascunşi în spatele ochelarilor de lunetist de care nu se despărţea niciodată. Înalt de un metru şaizeci şi lat în umeri, dând impresia că este aproape pătrat, îl aştepta pe Tipul.

Aşa i se spusese.

Asta şi aştepta.

Bău din băutura care semăna cu o zeamă de ciorapi. Îşi aminti de copilăria lui din Ulan Bator. Îşi aminti cum fusese alungat de acolo de sovietici. Îşi aminti de execuţia tatălui său, considerat „pro occidental". Îşi aminti o mulţime de lucruri, inclusiv că este un specialist în arte marţiale şi că este cel mai bun lunetist dintre Puşcaşii Marini.

Nimic din toate astea nu părea să mai conteze acum. El şi camarazii lui lucrau sub acoperire de multe luni. Juca acest joc de-a spionii. Forţele aliate din Regatul Unit şi Franţa se luptau deschis acum cu trupele FSE din Italia, încercând să subţieze liniile de luptă ale Federaţiei în Europa Occidentală. Regele Shatterhand din Anglia îi trimisese pe Justiţiari în Europa de Est pentru a-i da dureri de cap lui Maximov.

Buddha Chan şi ceilalţi făceau tot ce le stătea în putinţă, dar era lucru de migală. Metodic. De complot. Ţinea mai mult de spionaj decât de luptă, iar cei patru se cam plictisiseră de uneltirile obscure. Buddha Chan îşi termină băutura.

Era conştient de privirile pe care ţăranii din jurul lui i le aruncau, holbându-se la corpul lui fără nici un pic de păr.

La dracu cu ei, se gândi el, uitându-se la microfonul fixat sub gulerul cămăşii gri pe care o purta. Restul trupei era afară în camionetă. Monitorizau totul. Va fi în siguranţă. Nu va avea nici un fel de probleme.

Trebuia să-şi spună asta. Dacă nu îşi spunea asta mâinile vor începe să-i tremure. Cei trei ani în care au fost singura trupă LRRP din Europa începeau să-şi spună cuvântul. Trei ani în spatele liniilor. Tot timpul în spatele liniilor. Şi până la urmă, cine dracu' mai era şi inamicul? Jumătate din cei care îl sprijineau pe Maximov erau localnici. Chiar şi o doamnă drăguţă putea fie să-ţi

dea o plăcintă, fie să-ţi arunce o grenadă.

În plus mai era şi preţul pus de Maximov pe capetele lor. Buddha Chan uitase de când s-a întâmplat asta. Ştia că acum acest preţ pus pe capul lor trebuia să fie o mică avere, „împuşcaţi-i ca pe nişte câini!” îşi îndemna Maximov supuşii.

Pe Chan începeau să-l lase nervii. Toţi erau aici. Nervii erau întinşi la maxim. Nu puteau comunica cu baza lor din Moscova. În Noua Germanie nu era nici un fel de rezistenţă organizată care să poată fi contactată în cazul unei retrageri forţate.

Încordarea îl chinuia din ce în ce mai mult. La fel şi pe camarazii lui. Le distrugea speranţa cu fiecare zi care trecea.

Poate că era momentul să se întoarcă în America sau în ce mai rămăsese din ea.

Era timpul pentru o binemeritată şi îndelungată pauză de odihnă şi recreere.

Un bărbat înalt cu mustaţă se apropie de masa lui. Chan îşi dădu seama că zâmbeşte. Tipul arăta ca primarul din vechile filme cu *Frankenstein.*

— Tu eşti persoana cu care trebuie să mă întâlnesc? întrebă gagiul.

— De unde vrei să ştiu eu? răspunse Chan dând din umeri. Dar cred că se observă că nu sunt de prin zonă, nu-i aşa?

Tipul se aşează pe scaunul din faţa lui Chan. Chan nu vorbea germana. Nu vorbea ucraineana. Nu vorbea poloneza. Din fericire, înainte de explozia nucleară în toate ţările din Europa de Est, mai toată lumea învăţase engleza. Până la urmă şi glasnostul avea părţile lui bune. Era nevoie de banii din Occident. Şi cel mai bine era să ştii să ceri în limba în care trebuie.

— Nu prea vedem foarte mulţi chinezi în zonă, zise tipul cu faţa de morsă.

— Mi-am dat seama, zise Chan dând din nou din umeri.

— Ce vrei de fapt? întrebă morsa.

— Numele tău?

— Poţi să-mi spui Heinz, răspunse bărbatul din faţa lui Chan.

— Ei, Heinz, continuă Chan răsuflând uşurat, am venit la tine pentru nişte arme. O mulţime de arme.

— De ce ai luat legătura cu mine?

— Am şi eu sursele mele.

Morsa se gândi o clipă după care interveni:

— De unde ştiu eu că nu faci parte din FSE?

— Nu ştii, spuse Chan, dându-şi jos ochelarii şi dezvăluindu-şi

„ochii lipiţi”. Dar când ai mai văzut tu un soldat FSE care să arate aşa?

— Aici ai dreptate, încuviinţă morsa. Ce vrei să faci cu armele şi cu tot restul de lucruri pe care mi le ceri?

Chan îşi puse la loc ochelarii.

— Păi, zise el scărpinându-se pe burtă, ca să fiu cinstit cu tine, m-am cam plictisit de tot rahatul care se întâmplă pe aici. Am fost prins aici în timpul războiului. Eram un amărât de turist. Dintr-o dată, bum! Avem un nou conducător. Un lider care îi îndeamnă pe oameni să facă bani… pe care îi ia el! zise Chan sfârşind prin a da din umeri. Acum eu nu ştiu ce crezi tu, dar eu m-am plictisit să fiu, vorba aia şi futut şi cu banii luaţi. Vreau şi eu să fac nişte bani pentru sufleţelul meu. Nu pentru că aş fi împotriva FSE, doar vreau să-mi cresc nivelul de trai, dacă mă înţelegi.

Morsa care purta numele de Heinz încuviinţă.

— Chiar foarte bine. Aşa că vrei să iei locul FSE?

— Nu, ferească… spuse Chan dând din mână. Vreau doar să mă pot bucura şi eu de o parte din capitalul lor, continuă Chan. Până la urmă, înainte de război capitalismul era cea mai bună metodă de a face bani, nu? Uită-te la Polonia înainte de război, nu? Înainte de capitalism ţara controla preţul la produsele alimentare şi se baza pe un sistem agricol depăşit care nu încuraja pe nimeni să producă mai mult decât cota cerută. Guvernul îţi spunea unde să trăieşti şi cât sa trăieşti. Dar ce s-a întâmplat în 1990? Capitalismul a izbucnit şi în Polonia. Oamenii au început să-l devoreze. Au început să prospere.

Heinz dădu din cap. Toate astea erau adevărate.

— Dar cred că nu vrei armele ca să sprijini o ţară, nu?

— Îţi aminteşti de Robin Hood?

— O poveste de mult uitată, da…

— Eu am de gând să reînvii mitul.

— Să furi de la bogaţi!

Chan zâmbi la el şmechereşte.

— Şi să păstrez totul.

Heinz începu să se tragă de mustaţă.

— Cam ai dreptate.

— Şi să ştii că nu mi-e ruşine să mă mândresc cu asta. Acum putem să discutăm despre armament?

— Avem tot ce trebuie unei armate, de la pistoale până la vehicule. Foarte multe sunt din al doilea război mondial.

— Asta e tot?!

Heinz îşi aplecă corpul mătăhălos peste masă.

— Nu, bineînţeles...

— Sunt tot numai ochi şi urechi.

— Înainte de ultimul război? Când America a atacat Orientul Mijlociu? Mulţi oameni din Europa de Est au fost încurajaţi, ca să zic aşa, de către Uniunea Sovietică să producă armament de ultimul tip. Iar ruşii îl vindeau la rândul lor tuturor celor care aveau bani şi nevoie de el. Au început afacerea în Orientul Mijlociu şi în toate ţările din lumea a treia. Aşa cum spui şi tu, metodele capitaliste sunt tentante. Din nefericire Marea Explozie a cam pus capăt acestei cereri. Când Maximov a luat prima dată puterea, a pus mâna pe ceva arme, dar nu pe toate. Noi am fost deştepţi şi am vândut din depozit puţin câte puţin celor care aveau bani. Un primar al unui orăşel nu se înţelege cu satul de lângă el? Vine la noi. Apoi distruge sătucul. Noi îi dăm arme, el ia pământ. Maximov nu observă. Are probleme mult mai mari.

— Nu te deranjează că în felul ăsta fratele se ridică împotriva fratelui? întrebă Chan.

Heinz dădu din umeri.

— E un mod de viaţă. Mai avem o mulţime de arme puse bine. Dar pentru un preţ adecvat şi pentru cine trebuie sunt sigur că vor putea fi dezgropate.

— Şi de ce vrei să scapi de restul acum?

— De ce nu? răspunse Heinz. Trăim vremuri grele. Revoluţiile din Anglia, Irlanda şi Franţa i-au cam zguduit pe cei din FSE. Se chinuiesc ca nişte câini turbaţi să ţină populaţia liniştită. Au nevoie de armele astea pentru a le trimite pe frontul italian. Şi au nevoie foarte mare de ele, spuse Heinz după care continuă: Ăştia sunt rahaţii din FSE. Toţi sunt nişte politicieni. Ei nu înţeleg cum se fac afacerile.

Buddha Chan dădu din cap în semn că ar fi înţeles.

— Dar tu cum stai la capitolul preferinţe politice, prietenul meu cu plete?

Heinz zâmbi.

— Mai întâi că nu sunt prietenul tău şi asta fără nici un fel de supărare.

— Nici nu mă supăr.

— Şi în al doilea rând, eu sunt aici pentru pielea mea ca şi pentru nişte prieteni. Nu-mi place să mor de foame şi cred că nimănui nu i-ar plăcea asta. Dacă FSE crede că mai sunt doritori

pentru armele mele, despre care circulă numai zvonuri, poate că mă vor căuta şi ei să-mi facă vreo ofertă. Şi poate una mai bună ca a voastră, nu?

Chan îşi scoase ochelarii de la ochi şi luând şerveţelul de sub pahar începu să şi-i şteargă.

— Despre asta nu pot să-ţi spun nimic.

Heinz zâmbi.

— Dar e un gând frumos, nu-i aşa?

— Eu nu cred că lucrurile stau chiar aşa, spuse Chan, punându-şi la loc ochelarii. De fapt cred că e o chestie cam egoistă.

— Nu înţeleg.

— Cred că îţi vei da seama, spuse Chan cu un rânjet, aşa că am venit şi cu un prieten care să-ţi explice conceptul de generozitate, de a dărui de dragul de a dărui.

Heinz se întoarse.

În spatele lui stătea o matahală cu părul roşcat şi cu o barbă la fel de roşie.

Heinz înghiţi în sec.

— E un compatriot de-al tău?

Chan încuviinţă.

— Ai putea spune şi asta.

Crazy Jack Keenan se aplecă peste el.

— Fii atent cum stau lucrurile. Nu te arăţi deloc alarmat. Nu pari nervos. Nu te porţi ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva. Dacă nu faci cum ţi-am spus, va fi o plăcere din partea mea să-ţi rup gâtul.

Heinz înghiţi din nou în sec.

— Nu cred că sunteţi cu adevărat cine spuneţi că sunteţi, corect?

Keenan îl sărută pe frunte pe Heinz.

— Cred că începi să te prinzi, amice, nu?

— Cine sunteţi voi?

— Poate prieteni, replică Crazy Jack Keenan.

— Poate duşmani? spuse cu vocea tremurând Heinz.

— Asta depinde numai de tine, Heinz, prietene.

Crazy Jack Keenan zâmbi dulce la el.

Îl ridică în picioare. Un grup de localnici se uitau la ei cu gurile căscate.

— Nu e nici o problemă, îi asigură Jack. Heinz se cunoaşte de mult timp cu noi.

— E doar o mică revedere, adăugă Chan ieşind din han. Înainte de război eram prieteni prin corespondenţă. Discutam problema filmelor de groază.

Patronul barului dădu din cap în semn că a înţeles.

— Ştii, continuă Chan, Christopher Lee. Peter Chrushing. Freddie din *Nightmare on Elm Street.* Chestii de genul ăsta.

Patronul începu să zâmbească. Ştia de asemenea lucruri. Chan zâmbi, făcu o plecăciune ceremonioasă şi ieşi din bar.

Crazy Jack îl conduse pe Heinz către un camion vopsit în maro.

— Aici, camarade, spuse el tare.

— Nu înţeleg nimic din toate astea, insistă Heinz. Eu sunt un bun cetăţean FSE.

— Da…, replică Crazy Jack Keenan. Şi noi tot timpul am fost nişte admiratori ai prăjiturilor de la Scout Girls.

— Ce sunt astea?

— Gândeşte-te la un puc de hochei umplut cu cremă. Haide, intră, spuse Jack vârându-l pe bărbat în maşina blindată.

Chan sări şi el pe scaunul din faţă.

Un tip pe nume Mamudi se afla pe scaunul din faţă. Subţirel şi destul de arătos eu excepţia unei cicatrice care trecea de la frunte peste ochiul lipsă, Mamudi se uita la Chan cu ochiul bun.

— Alah să fie slăvit! spuse Mamudi scoţându-şi o cască din ureche. Conversaţia voastră începea să mă plictisească de moarte.

— Data viitoare e rândul tău să te joci de-a spionul.

— Putem să spălăm putina odată? se răsti Jack la ei.

Camionul ieşi din oraş.

Un tip blond îşi trecu un pieptene prin părul aranjat retro. Stătea tăcut lângă Jack şi Heinz, care tremura din toate încheieturile.

— Nu-mi place să aduc veşti proaste… începu Kinski.

— Aşa că nu o face, spuse Mamudi frecându-se la ochiul de sticlă pentru a avea noroc.

— Dar suntem în căcat până la gât, conchise Kinski.

În câteva secunde, douăzeci şi ceva de soldaţi FSE intrau în centrul oraşului cu temutele AK-47 în mână.

— Rahat prăjit! şuieră Mamudi întorcând brusc camionul.

— Se pare că ştiu că suntem aici, spuse Kinski ridicându-şi puşca de asalt AK-47.

— Heinz, se răsti Jack la el. Nu eşti altceva decât un căcănar cu faţă de cur întoarsă.

Imediat Heinz se albi la faţă.

— Nu-mi vine să cred că puţa asta de pomană ne-a aruncat pe apa sâmbetei patru luni de muncă sub acoperire, murmură Jack.

— Nu a fost vina mea, se văită Heinz.

— Da, îl întrerupse Kinski, ştim. O să ne spui că doar te supuneai ordinelor.

Jack deschise uşa din spate a camionului şi puse în poziţie de tragere mitraliera M-60. Chan îşi ridică şi el puşca M-16.

Trupele FSE măturau tot ce le ieşeau în cale.

Deschideau focul asupra a tot ce mişca.

Pământul de sub camionetă părea că se prăbuşeşte. Justiţiarii se simţeau ca şi cum ar fi mers pe vârful muntelui Vezuviu.

— Cu siguranţă că ştiu că suntem aici, spuse Kinski.

Crazy Jack Keenan strângea din dinţi şi trăgea rafală după rafală.

— Nu văd nimic, murmură el.

Chan îşi ţinea capul la cutie trăgând şi el în aerul plin de praf şi moloz.

— Mie-mi spui?! spuse el încruntându-se.

Clădirile din jurul lor explodau, aruncând bucăţi de zid cu putere în camion. Mamudi ameninţă lumea din jurul lui cu pumnul strâns.

— Deja nu mai am un ochi! Nu vreau să-l pierd şi pe celălalt! strigă Mamudi aplecându-se pe volan. Mai ales acum când mi-a expirat asigurarea medicală!

Kinski continua să tragă rafală după rafală. Camionul se zgâlţâia din toate încheieturile.

— Avem şi noi mortiere de 4.2, spuse el în timp ce o clădire se prăbuşea în spatele lor. Avem şi noi lansatoare de grenade M-79. Hei! Asta sună a mortier de 81 de mm. Adună-le, colecţionează-le cu prietenii tăi.

— Vrei să mai taci odată din gură! răbufni Jack.

— Se pare că la curul nostru s-a adunat jumătate din armata băşinoşilor cu feţe de plută uscată.

— Am sfeclit-o, şopti Heinz.

— Mulţumită ţie, replică Chan amar.

— Nu am vrut să se întâmple nimic, îi răspunse Heinz.

— Rahat împuţit ce eşti, strigă la el Jack. FSE îţi distruge tot satul.

Era adevărat. În timp ce Mamudi încerca să manevreze camionul prin fum şi dărâmături, toţi localnicii erau culcaţi la

pământ. Bătrâni. Tineri. Femei. Copii. Clădire după clădire erau făcute bucăţi.

În timp ce clădirile se prăbuşeau şi ocupanţii lor ieşeau în stradă pentru a fi în siguranţă, aceştia erau întâmpinaţi cu rafale de mitralieră.

Partea din dreapta camionului se lăsă dintr-o dată. Se auzi un zgomot puternic. Heinz fu aruncat în spatele lui Keenan.

— Dă-te jos din spatele meu, găoază împuţită ce eşti! se răsti la el Jack.

— Rahat! şuieră Chan. Sunt rănit.

— Rău? întrebă Mamudi.

— Nu, *foarte rău,* spuse Chan din gură scurgându-i-se o dâră de sânge. Sunt rănit în măruntaie.

Un bloc explodă chiar în faţa camionului. Mamudi apăsă pe acceleraţie sărind peste craterul creat în stradă.

— Howitzer 105 mm, remarcă Kinski.

Chan se strâmbă de durere.

— Nu-mi vine să cred că a fost o capcană. Nu-mi vine să cred.

Înghiţi sângele care i se scurgea prin gură dar continuă să tragă.

— Kinski?

— Da, Buddha, îi răspunse Kinski.

— Hai să facem schimb.

— Nu înţeleg!

— *Să facem schimb!* repetă Chan.

Aerul din jurul lor începu să se umple de tunete. Şuieratul şrapnelelor se unea cu gemetele morţilor. Kinski nu spunea nimic. Îi întinse lui Chan puşca AK-47. Chan zâmbi şi îi întinse lui Kinski mitraliera M-16.

— Mersi, Kinski! Ai grijă de freza ta!

Buddha Chan dădu să deschidă uşa.

— Ce dracu ai de gând? întrebă Jack.

— Sunt cel mai bun ochitor dintre puşcaşii marini! spuse Chan.

— Buddha Chan, şopti Mamudi, nu face asta. Scăpăm noi de asta. *Toţi.* Allah nu-i uită pe cei care au încredere.

— Nu prea îl văd pe Gandhi prin zonă, spuse Chan râzând.

— Bine, mai trage din când în când chiulul.

— E o situaţie limită, spuse Chan liniştit.

— Buddha, strigă Jack, dacă faci ceva *stupid…*

— O să ce? replică Buddha scoţând sânge pe gură. O să mă omori? întrebă dând din umeri. Ştiţi, noi patru suntem atât de

diferiţi. Toţi suntem aici din motive diferite. Jack, tu eşti aici din cauza familiei tale. Tu eşti un *răzbunător.* Mamudi? Tu vezi asta ca pe o cruciadă religioasă. Kinski? Da, Kinski. Tu ţii prea mult la statutul tău de luptător. Eu? Eu sunt aici pentru că nu e nimic altceva de făcut.

Buddha Chan râse cu putere, zguduindu-şi tot corpul.

— Eu nu am nici o ţară. Eu nu am rasă. Să lupt e singurul lucru pe care îl ştiu. Eu sunt aici să fac pagubă. Mie nu mi-a mai rămas nimic, înţelegi?

Cei trei Justiţiari încuviinţară.

Înţeleseseră.

Înţeleseseră mult prea bine.

— Acum şterge-o de aici, Popey, spuse Mamudi zâmbind la Chan. La pământ! Te acopăr cât pot!

Chan ieşi rostogolindu-se şi trăgând în tot ce mişca cu puşca AK-47.

— Allah să fie cu tine! spuse Mamudi apăsând acceleraţia.

— O să-l laşi aici? întrebă Heinz vocea lui nefiind acum decât un sunet slab.

— Taci dracului din gură, spuse Jack simţindu-şi ochii umezindu-se. Taci dracului odată din gură! Nu ştii nici un rahat! Da? Nu ştii nimic, găoază împuţită. N-ai ştiut şi nu vei şti niciodată!

— Dar…

— Mai spune un cuvânt şi-ţi sparg capul, mă cac pe ea de misiune, spuse Jack strângând din dinţi.

— Tu ne-ai costat cam mult, prietene, şuieră Kinski. Chiar ne-a costat mult.

Kinski scoase capul pe geam cu arma lui Buddha în mână. Strigând ca un nebun trăgea în toţi soldaţii FSE care îi intrau în bătaia armei.

— Rahaţilor! striga el. Vreţi să daţi de necaz? Vreţi să daţi de *necaz!* Uite colea necaz! Eu sunt beleaua voastră!

Mamudi omorî doi soldaţi FSE aruncându-i sub roţile camionului.

— Rahat! strigă el.

Jack şi Kinski continuau să tragă. Toţi se uitau la stradă. De-abia dacă reuşeau să vadă ceva dincolo de locul în care se afla sergentul Winston S. Chan, din Corpul de Marină al Statelor Unite.

Buddha Chan continua să culce la pământ pe orice soldat FSE

care încerca să iasă din ascunzătoare. Buddha se rotea la un unghi de o sută optzeci de grade distrugând tot ce-i intra în bătaia armei.

Mai mulţi soldaţi FSE încercau să se apropie de el şi cu cât se apropiau mişcarea lui Chan semăna mai mult cu cea a unui compas.

— Arde-i, Buddha! Arde-i pe toţi!

Un urlet umplu aerul.

Strada din jurul lui Chan erupse.

Camionul sări într-o parte. Lumea din spatele lui părea că se evaporă. Mamudi, spunând o rugăciune pentru morţi, reuşi să scoată camionul din ceea ce fusese odată un sat.

Când fumul se ridică, satul nu mai exista. La fel şi Buddha Chan.

— Cel mai bun lunetist dintre puşcaşii marini, şopti Jack.

Camionul îşi continuă cursa către necunoscut.

Jack se încruntă. Îi văzu pe soldaţii FSE apropiindu-se de locul în care Winston S. Chan îşi spusese ultimul cuvânt.

Camionul coti pe drum.

Jack nu mai reuşi să vadă nimic din satul distrus. Nori negri de fum umpleau aerul după-amiezii. Mirosul morţii plutea peste tot.

3

— Era o chestie care trebuia hotărâtă! spuse înaltul şi musculosul Igor Vesensky generalului Evgheni Maximov.

— O hotărâre, spuse Maximov.

Avea cincizeci de ani, era înalt de un metru şaptezeci şi cinci, cu părul lung şi negru, dar care începea să încărunţească la tâmple. Maximov, cu o barbă deasă, stătea în spatele unui birou în care bătu puternic cu pumnul.

— O *hotărâre?* strigă el turbat. Aţi distrus un întreg sat şi nu i-aţi oprit pe nenorociţii de americani?

Faţa lui Igor se înroşi sub tunsoarea regulamentară.

— Păi, până la urmă a fost ideea lui Giles Robespierre, spuse el lamentându-se.

— Tembelul acela a pierdut Franţa pentru mine! tună Maximov. Din cauza lui FSE se zdruncină acum! Suntem pe cale să pierdem Italia! Dacă pierdem Italia? Dar Grecia? Dar Spania? Portugalia? Crezi că putem face faţă acestor ţări unite în lupta pentru libertate? Sunt nişte ţărani! Ţărani cu arme! Mai înainte de război Italia avea o sută de guverne pe an! Spania? Omoară tauri şi spun că ăsta e sport! Portugalia? Ei cred că războiul este lupta cu peştii! striga Maximov cu o dâră de salivă la gură. Această mişcare sprijinită de americani poate să ne facă să pierdem Europa Occidentală. Eu te pun să prinzi patru oameni şi tu ce faci?

— Păi…

— Îţi spun eu ce faci! Distrugi un sat întreg. Tovarăşe, ai un căcat în loc de creieri? Noi încercăm să câştigăm inima şi mintea oamenilor.

— Dar îi distrugem.

— Să-i distrugi e una. Forţa o înţeleg. Forţa personală. Omul împotriva omului. Tu faci ceva rău. Eu, Maximov te pedepsesc. Trădezi FSE şi atunci plăteşti preţul. Dar să omori sute de oameni? Sute de oameni productivi? Sute de oameni care nu ştiu nimic de tine, care nu ştiu nimic de cei patru americani? Cum explici asta? Îţi dai seama câtă propagandă este necesară pentru a repara greşeala? strigă Maximov lovind nou cu putere în masă. Din punct de vedere politic suntem la pământ. Avem mari lipsuri la hrană. Avem lipsuri mari la armament. Armatele noastre

mărşăluiesc cu burţile goale. Atacă oamenii pentru a pune mâna pe mâncare şi pe adăpost. Ducem război cu întreg Occidentul. Un război total. Mai rău, mai e şi acest rege britanic, acest Shatterhand, care transmite mesajul de pace în Europa. Nu putem să-l bruiem peste tot; nu avem echipamentul necesar. Le spune oamenilor noştri că FSE e rău. Şi tu? Tu şi idiotul ăsta de Robespierre nu faceţi altceva decât să demonstraţi că ceea ce spune el e adevărat. Doamne, eşti un soldat excelent, Vesensky!

— Păi, spuse Igor, am primit ceva de la Robespierre. Mi-a cerut să vă transmit nota personal.

— Dă-mi-o dracului odată!

Igor îi oferi scrisoarea, ţinând-o cam la un metru de el. Preşedintele Maximov i-o smulse pur şi simplu din mână. Zâmbi. Igor începu să se relaxeze. Când Maximov începea să zâmbească, totul era bine. Zâmbetul lui Maximov se transformă într-un rânjet. Peste puţin timp, Maximov începu să râdă în hohote. Ieşi din spatele biroului şi începu să-l bată pe umăr pe Igor.

— Bine lucrat, Igor Vesensky, bine lucrat.

Igor zâmbi la Maximov.

— Mulţumesc, domnule. Ştiam că veţi aprecia eforturile noastre combinate.

Faţa lui Maximov deveni din nou dură.

— Dar să nu crezi că n-am înţeles că asta v-a căzut pur şi simplu în braţe.

Maximov ieşi furios din cameră. Igor simţi cum i se relaxează muşchii sfincterului.

Maximov ieşi pe coridor şi o luă pur şi simplu la goană urlând la soldaţi.

— Vreau un elicopter şi vreau unul acum!

Un soldat cu o faţă de tembel avu curajul să întrebe:

— Unde mergeţi, domnule preşedinte Maximov?

— Noua Germanie! strigă Maximov.

Cei trei Justiţiari rămaşi în viaţă mergeau pe terenul plin de hârtoape al Noii Germanii; până la urmă fuseseră nevoiţi să abandoneze camionul cu câţiva kilometri înainte. Heinz, plin de sudoare era aproape târât de Mamudi care avea faţa de piatră. Cei patru mergeau în linişte. Singurul sunet care se auzea era oftatul lui Heinz.

— Odihnă, murmură Heinz. Trebuie să mă odihnesc.

— Pune-l la pământ, spuse Jack Keenan pe un ton monoton.

Mamudi execută imediat ordinul, aruncându-l pe Heinz cu faţa în noroi.

— Ce vreţi de la mine? strigă pe un ton plângăcios Heinz.

Crazy Jack Keenan se aplecă asupra lui. Uriaşul cu părul de culoarea portocalei lovi cu pumnul în palmă.

— Nu vrem decât nişte informaţii. Nu vrem să-ţi facem nici un rău.

— Faceţi parte din echipa *americană,* murmură Heinz sugrumat de frică. O să mă omorâţi. Am auzit de atrocităţile voastre.

Jack îşi strânse pumnul.

— Căcănarule, nu ai văzut ce înseamnă atrocităţi… încă.

Jack îl lovi cu pumnul în stomac.

Kinski şi Mamudi schimbară câteva priviri. Imediat se puseră între Jack şi gras. Ştiau că Jack l-ar fi făcut bucăţi dacă ar fi vrut. Aşa îşi câştigase porecla.

— Jack, spuse Mamudi cu o voce dură.

— Da, Jack, continuă Kinski. Adu-ţi aminte de misiune. Buddha Chan şi-a amintit.

— Nu o să-l lăsaţi să-mi facă rău, mormăi Heinz. Am auzit că americanii sunt de treabă.

Kinski se întoarse cu faţa la grăsan.

— Eu sunt polonez, ai înţeles maldăr de şuncă?

Mamudi îşi trecu degetul peste cicatricea de pe faţă.

— Iar eu sunt musulman. De lângă Afganistan. De fapt, un lunetist rus mi-a făcut asta. Iar Jack, el e jumătate irlandez. Iar mama lui? E din Ucraina.

— Eu nu sprijin FSE. Nu sprijin Rusia. Eu… nu ştiu nimic de Germania Nazistă.

— Vorbeşti numai tâmpenii, amice, spuse Kinski zâmbind. Cred că până la urmă va trebui să-l lăsăm pe Jack să-ţi bage minţile în cap. Freddie? Vrei să mergem să cercetăm terenul?

Mamudi dădu din umeri.

— Cred că nu e nici o problemă.

— Nu mă lăsaţi! îi imploră Heinz.

— Îmi pare rău, spuse Kinski. Trebuie să mergem. Nu o să ai probleme cu Jack aici!

— O să spun tot! scânci grasul. O să vă spun tot ce vreţi să ştiţi.

Jack se uită la pumn.

— Te ascultăm, scârnăvie.

— Am atât de multe de spus, spuse grasul.

— Oferă-ne versiunea scurtă, spuse Jack. Apoi o să hotărăsc dacă merită să trăieşti sau nu.

Heinz dădu din cap grăbit.

— Un munte! exclamă el. Un munte de arme! Un munte de bombe! Un munte de care. FSE nu ştie nimic!

Jack se uită la pumn.

— Da, cum să nu…

Mamudi îşi scoase ochiul de sticlă obişnuit şi îl puse în locul lui pe cel cu cap de mort.

— Tipul ăsta e necaz curat. Văd asta.

Kinski îşi trecu pieptenul de fier prin păr.

— De ce nu ne spui mai multe, Heinz? Să vedem dacă te credem.

Heinz dădu din cap agitat.

— Am prieteni, aşa cum v-am mai spus… Nu voiam decât să scoatem un profit.

— Prietenii tăi… au şi ei nume?

— Da, dar nu reprezintă nimic pentru voi. O să vă duc eu la ei. O să le spun că sunteţi oameni de treabă. O să le spun orice.

— Dur gagiul, spuse Jack surâzând.

Jack îşi lăsă rucsacul enorm la pământ.

— O să ne aştepte o surpriză şi acolo aşa cum ne-a aşteptat în sat.

— Eu… eu… le-am spus celor din FSE că o să am o licitaţie pentru arme. Nu m-am gândit niciodată că vor recurge la… am crezut doar că va începe licitaţia cu adevărat. FSE împotriva particularilor. Tot timpul se făcea asta înainte de război. Era o practică normală. Cei care se ocupau de piaţa neagră erau peste tot. Chiar eu vindeam orice – de la pantofi la puşti de fabricaţie chineză. Credeam că licitaţia va fi în favoarea mea. Ştiţi, în ce priveşte banii, nu? Un profit mai mare.

— Sunt două posibilităţi… ori eşti un prost, ori eşti cel mai bun mincinos pe care l-am întâlnit vreodată, spuse Jack.

— Spune-ne ce o să faci acum, meştere, zise Kinski. O să ne duci la prietenii tăi, iar ei o să ne ducă la arme?

— Şi eu? întrebă Heinz.

— Ce e cu tine?

— O să trăiesc? se văită Heinz.

— O să trăieşti, îi răspunse Jack zâmbind.

Heinz zâmbi şi el.

— Dar nu mă întreba cât, spuse Jack ridicându-se.

Scoase câţiva metri de coardă din rucsac şi îl legă pe gras de mâini şi de picioare.

— Nu mă lăsaţi aici! Nu mă lăsaţi! îi imploră Heinz.

— O să ne întoarcem, spuse Jack.

Continuă să se uite impasibil la profitorul care acum aproape că plângea. Ca şi cum ar fi fost unul Jack, Mamudi şi Kinski se îndepărtară de el, intrând adânc în pădure.

Instinctiv ştiau ce trebuie să facă.

Găsiseră punctul slab.

Kinski plânse, lovind cu pumnul într-un copac. Mamudi se aşeză şi începu să recite din Coran. Jack găsi un izvoraş şi începu să vomite.

Când toţi terminară, se întoarseră unde îl lăsaseră pe Heinz.

— Rahat serviciu funerar, murmură Jack ştergându-şi flegmă de pe barbă cu mână stângă.

4

Strânse cu putere din pumni şi simţi că pluteşte. Mâini… mâini… ceva lipsea. O armă. Asta era. Mâinile lui erau parcă neterminate fără o armă. Luptă. Văzu imaginile unei lupte.

Explozii. Peste tot în jurul lui. Rafale de mitralieră. Ochii îi erau închişi. Nu putea să îi deschidă. Bandaje, dar ochii îi erau acoperiţi de bandaje. Încercă să clipească. Să intre puţină lumină. Gemu. Nu avea puterea. Era înconjurat de oameni. Oameni fară feţe. Soldaţi. Morţi şi vii. Vorbeau. Urlau. Râdeau.

Toate astea într-o limbă pe care nu o înţelegea.

Vorbele erau neclare. Nu putea să le distingă.

În jurul lui erau şi o mulţime de voci. Se vorbea şoptit. Auzi sunete scoase de un echipament electric. Tot felul de zgomote. Reuşeau să-l calmeze. Se aşternea o linişte şi un calm electrostatic.

Încercă să se concentreze asupra bătăilor inimii. Suna ca şi cum ar fi fost o tobă. Unu, doi, trei, patru. Exact ca un marş. De asta îi amintea. De un marş. În formaţie. Antrenamente. Da, fusese antrenat să facă asta.

Încercă să se relaxeze, dar nu reuşi. Îi tot apăreau în minte imagini. Imagini ale trecutului său, ştia asta. Dar care trecut?

Picioare, văzu picioare. Încălţate cu cizme. Un fir pe stradă. O explozie. O capcană. Carne şi sânge sărind în aer. *Ascunde-ţi faţa. Nu te lăsa lovit.* Pe atunci era adult. Soldat. Da, soldat. Prieteni. Distrus.

La sfârşitul misiunii, stând drepţi la apel.

Dar unde?

Şi de ce?

Oameni fără faţă primind medalia pentru merite. A primit şi el câteva. Nu putea vedea inscripţiile de pe medalii atunci când îi erau puse pe piept. Un cântec trist cântat la trompetă. O ţară străină. Acum întoarcerea. Cu faţa către fanfară. Un rând de cizme cu căştile morţilor apărură.

Prieteni. Morţi.

Tatăl s-a întors. Mergea în trecut şi mai înapoi.

Un bătrân. Tata. Da, tatăl lui. Plutonul de execuţie. La zid. Tancuri în jurul lui. Era mult mai tânăr atunci. Faţa îi era o umbră. Nu putea să desluşească trăsăturile. Dar îşi dădu seama.

Simţi. Tata.

Soldaţii râdeau.

Sunau ca nişte lătrături de câine. Sau de şacali. Feţele lor. Nu putea să le vadă feţele lor. Armele pe care le aveau cu ei erau la fel de mari ca şi el. Era pe atunci un copilaş. Da, îşi amintea asta. Era un copilaş atunci.

Îşi jură să lupte cu ei.

Şi a luptat.

Dar cine erau ei?

Cine era el?

Îl durea stomacul. Încercă să-şi mişte o mână către stomac. Îl durea aşa de rău. Măruntaiele îi erau sfâşiate. Îl ardeau. Simţi gustul sângelui. Zâmbi. Gustul dulce al sângelui.

Îl ardea stomacul. Ochii îl deranjau.

Cineva îl dăduse gata. Strânse din dinţi şi încercă din nou să ducă mâna la stomac.

Ceva îi ţinea mâinile. Era legat.

— Şşş…, auzi o voce.

Un prieten. Era un prieten alături. Într-un fel se relaxa.

— Măriţi doza, murmură cineva.

Da, gândi el, depărtaţi-mă de durere. Fusese în luptă. Dar pentru cât timp. Unde? Prieteni, pierduse o mulţime de prieteni. Câţi? Unde erau ei acuma?

Lumină. Lumini mari. Clădiri care se prăbuşesc. Lumea care se scufundă. Nisipuri mişcătoare. Lumea dispare.

Umblă. Se văzu umblând. Nu se poate ca asta să se întâmple lumii. Unde odată erau oraşe acum nu mai era nimic, doar praf.

Cerul părea rebel.

Lumina soarelui nu putea pătrunde prin praf. Frig. Foarte, foarte frig. Peste tot în jurul lui numai praf. Încercă să-l şteargă de pe el.

Legăturile îl ţineau.

— Totul e în regulă acum, se auzi o voce.

Era o voce de femeie. Striga. Un înger. Era îngrijit de un înger.

— Măriţi doza, repetă vocea de bărbat.

Da. Vă rog, se gândi el. *Vă rog. Sunt obosit. Foarte, foarte obosit.*

Simţi cum medicamentele îi pulsau în tot corpul, mângâindu-i mintea.

Păreau că îi cântă un cântec duios pe măsură ce îi pătrundeau în vene. Simţi cum fiecare parte a corpului cade sub vraja lor. Se

simţea bine. Plutea. Plutea departe.

O pasăre, da, era o pasăre. O pasăre alături de un înger. Nu mai putea să-şi mişte gura. Era mult prea obosit.

Aşa trebuia să fie viaţa, îşi dădu seama. Fără durere. Fără moarte. Fără luptă.

Sunetul luptei îi invadă mintea. Văzu un bărbat cu părul lung şi negru înaintând într-o mare rece şi crudă. Un indian.

Se îndrepta către Marile Spirite.

Auzi o explozie.

Simţi unda de şoc. Fu aruncat la pământ. În jurul lui prietenii încercau să-şi ascundă lacrimile. Feţele lor. Nu putea să le vadă feţele. Începu să intre în panică.

Apoi îşi aminti. Acum avea aripi. Dădu din aripi şi se ridică la cer ca o pasăre mare. Sau ca un peşte care străluceşte în apă.

Marea.

Îşi simţi corpul cum se încălzeşte. Îmbrăţişă fiecare sentiment. Pământul părea să-l hrănească. Bunul Pământ. Pământul supravieţuitor. Lua forţă din puterile naturii. Cine îi spusese asta? Cineva. Odată. Cu mult timp înainte. Un mentor. Un învăţător.

Barca explodă. Flăcările se ridicară la ceruri.

Tom Bee. Numele mentorului său era Tom Bee. Indianul.

Încercă să-l păstreze în memorie. Se ţinu de acest nume. Dar simţi că spiritul îi fuge din mâini.

Numele şi faţa mentorului său fură aruncate în marea de droguri care îi invada sistemul nervos.

Acum plutea din nou.

Nu era nici un fel de durere. Era doar o fericire maximă. Auzi din nou vocea de femeie a îngerului. Îi şoptea ceva în ureche. Nu putea să înţeleagă. Dar tonul era calm. Îl încuraja să zboare şi mai sus şi mai sus.

Spre soare. Către ceruri.

De-abia dacă mai distingea vocile din jurul lui. Se depărta de planetă. Spre un loc mai bun.

Şi prietenii lui?

Nu-şi mai amintea prietenii.

Dar ştia că la un moment dat, când va coborî din nou, îi va găsi. Îşi va deschide ochii şi ei vor fi acolo, aşteptându-l să se întoarcă.

Zâmbi la acest gând.

Nu-şi putea aminti feţele lor, dar îi va recunoaşte. Era sigur de asta. Iar ei vor zâmbi şi-i vor strânge mâna urându-i bun venit.

Iar ei îi vor spune cine este şi ce se întâmplase cu el.

Pluti departe.

— Gata, se auzi o voce de bărbat.

— Ar fi bine să ai dreptate, se auzi o alta.

Dar el nu auzi nimic din toate astea.

Era acum în alt loc. Un loc plin de pace.

5

Mamudi, Keenan şi Kinski îl împingeau pe obezul Heinz către satul numit Bittersdorf. Cei trei, cu armele care le mai rămăseseră în mână, raţiile C şi cu rucsacurile în spinare, mărşăluiau în linişte.

La poalele dealului, satul părea rupt din poveştile cu Hansel şi Grettel.

Dar imaginea pitorească nu-i impresiona pe Justiţiari. Erau aici pentru afaceri. Acum căutau răzbunare.

Îl împinseră pe prizonier până în centrul satului.

— Cheamă-ţi oamenii, îi ordonă Crazy Jack Keenan.

— Bruno! strigă Heinz. Dwight! Baela! Arătaţi-vă.

Încet, trei bătrânei apărură din cârciuma din centrul satului.

Un cocoşat se apropie de camaradul său.

— Heinz? Toate au mers bine?

— „Nein”, replică Heinz, dând din mustaţa de morsă înainte şi înapoi. Deloc. FSE ne-a trădat.

— M-am temut că aşa o să se întâmple, încuviinţă Bruno. M-am temut de asta de la început, continuă uitându-se la cei trei Justiţiari. Şi ei?

— Ei or să îndrepte lucrurile! răspunse morsa.

— Şi cum ştim asta sigur? întrebă din nou Bruno.

— Nu ştiţi, interveni Crazy Jack Keenan. Dar pot să vă asigur de un singur lucru, dacă nu cooperaţi, o să vă dăm pe mâna FSE. Sunt sigur că vor fi deosebit de încântaţi să facă afaceri cu voi… aşa cum au făcut şi cu Heinz în sat.

— Au… au distrus un sat întreg, spuse Heinz înecându-se. Nu a mai rămas nimic în picioare. Nu a mai rămas nimeni în viaţă.

— Aha, spuse Bruno dând din cap. Şi oamenii ăştia ţi-au salvat viaţa?

— Nu prea am avut de ales, replică Kinski cu un zâmbet şmecheresc. Prietenul vostru a început afacerea cu FSE.

— Încercam doar să scot un profit mult mai mare, spuse Heinz cu capul plecat.

Bruno se uită la Justiţiari.

— Sunteţi americani?

— Nu, spuse calm Keenan. De acum înainte suntem cetăţeni ai lumii. Ai lumii voastre.

Restul traficanţilor de arme păşiră mai în faţă.

— Şi poţi să ne oferi mult? În schimbul armelor, vreau să spun…

Jack dădu din cap.

— Da, vieţile voastre.

Un bărbat slab cu părul lung şi o mustaţă închisă la culoare dădu din cap.

— Ne aşteptam la mai mult, declară el.

— Mi-e teamă că nu pot să ofer mai mult, rânji Jack la el.

— El e Baela Ţiganul, spuse Heinz.

— Ei, Baela, hai să fiu mai explicit, zise Jack dând din umeri. Dacă nu ne duceţi la arme… sunteţi morţi. Noi am pierdut azi unul de-al nostru. Unul care ne era prieten şi frate. Eu, spre exemplu, nu am nici o problemă să vă dobor ca pe nişte băşini îmbătrânite ce sunteţi, doar ca să mă distrez. Acum. Aici. Şi să-i las pe cei din FSE să vă adune resturile.

Baela se încruntă la Jack.

— Poţi să-ţi pui viaţa la bătaie şi asta la propriu nu la figurat…

Baela se uită la compatrioţii lui. Toţi dădură din umeri.

— Atunci hai înăuntru, spuse Baela. O să vorbim.

Se întoarse cu spatele la grup şi se îndepărtă.

Prietenii lui îl urmară.

Cei trei Justiţiari rămaşi fură conduşi de Heinz către cârciumă.

— Va fi o călătorie periculoasă, spuse Baela peste umăr. În zona aia sunt multe patrule FSE. Va trebui să mergem pe jos. Drumurile nu sunt sigure.

Mamudi dădu din cap.

— Sună foarte cunoscut.

Kinski merse, alături de el.

— Sună ca dracu’.

— Asta am vrut să spun, replică Mamudi.

— Vom aştepta câteva zile înainte să plecăm. Voi ar trebui să vă odihniţi, continuă Baela. O să-i lăsăm pe cei din FSE să alerge în jurul cozii.

6

Acum devenea din ce în ce mai puternic. Simţea asta. Stomacul nu-l mai ardea şi nici nu-l mai durea. Agitaţia din mintea lui dispăruse. Putea simţi unde i se termină degetele. Putea mişca degetele de la picioare. Era înapoi pe pământ, dar nu întru totul.

Voia să mănânce.

Furtunul care îi oferise corpului său nutrienţi nu mai era suficient. Acum se simţea olimpian. Era gata să se elibereze. Era un titan în creştere. Era mai mult decât uman. Putea simţi asta.

Vechile amintiri, paradele de soldaţi fară feţe dispăruseră îngerul lui reuşise să-l treacă dincolo.

— Şi cum ne simţim azi? îl întrebă îngerul.

Zâmbi. Trase cu putere aer în piept. Se forţă să scoată câteva cuvinte, dar şi ele ieşiră ca un şuierat.

— Bine, mult mai bine!

— Am o surpriză pentru tine, spuse îngerul.

Simţi răceala mâinii ei pe frunte.

— O să scot astea foarte încet.

Auzi foarfecele aproape de urechea lui stângă.

— O să scot bandajul. Ţine ochii închişi.

Se conformă. Mici pete de culoare începură să-i strălucească în faţa ochilor. Pete de culoare care dansau în faţa ochilor lui. Zâmbi în faţa acestui balet aerian.

— Cum te simţi? întrebă îngerul.

— Bine, spuse el cu greu.

— Acum ascultă-mă cu atenţie, îl sfătui îngerul. Ai două bucăţi de bandaj pe ochi. O să le scot şi pe ele. Dar te rog, ţine ochii închişi. Faci asta pentru mine?

Dădu din cap în semn că da. Era îndrăgostit. Simţi cum i se ridică o greutate de pe faţă. Auzi într-un colţ al camerei zgomot de jaluzele.

— Acum, foarte încet, deschide ochii.

Se conformă.

La început fu orbit de ceea ce percepu senzorial. Lumină puternică. Mult prea puternică. Îi amintea de ceva. Lumină albă. Lumină albă arzătoare. Îşi închise din nou ochii.

— Totul e bine, spuse îngerul. Ochii tăi s-au reobişnuit cu

lumina. Să încercăm din nou? Încet?

Deschise din nou ochii. Lumina părea acum mult mai slabă. Mult mai prietenoasă. Încet îşi deschise de tot ochii. Nişte curbe albe şi negre îi invadară mintea.

— Ochii mei! strigă el.

— Sunt în regulă, replică îngerul. Lasă-i o clipă să se odihnească.

— Pot vedea bine! spuse el încordat.

Ce se întâmpla cu el? Se simţea atât de puternic, dar cu toate astea ochii îi erau aşa de slăbiţi.

Se formară lacrimi. Lacrimile făceau ca imaginile să fie mai neclare. Se simţea ca şi cum ar fi fost sub apă. Undeva sub mare. Marea. „Adu-ţi aminte de mare. Adu-ţi aminte să iei putere de la pământul de sub tine, de la forţele naturii.” Cineva îi spusese asta.

Lacrimile îi curgeau pe faţă.

Lumea din jurul lui începea să fie mai inteligibilă. Treptat reuşi să filtreze culorile. Pereţii erau gri. Nu, erau verzi. Un verde foarte pal. Îi plăcea verdele. Îi amintea de lumea de afară. Îşi întoarse capul. Jaluzele. Gri. Nu, albe. Erau trase. Afară era lumină. Se strâmbă pentru o clipă la razele de soare filtrate de jaluzele. Soarele era strălucitor.

Praf. Făcu o mişcare pentru a se curăţa de praf.

— E în regulă, spuse îngerul. Totul e bine.

Dădu din cap. Se uită la corpul lui. Era dar foarte puternic. Bine proporţionat. Era corpul unui luptător. Putea vedea asta, cu toate că era ascuns sub cearceafuri.

Se întoarse către stânga.

Acolo, deasupra lui, era un înger. Un înger în alb. Cu o faţă palidă. Cu părul de culoarea paiului. Cu nişte ochi albaştri de gheaţă.

Zâmbi la ea întinzând mâna.

— Mulţumesc, spuse el.

— Plăcerea a fost a mea, spuse îngerul. Acum hai să te spălăm şi să te deconectăm de la tuburile astea. Ai prieteni afară care de-abia aşteptă să te vadă.

— Prieteni? întrebă el.

— Foarte buni prieteni. Îţi mai aminteşti de ei?

— Nu… răspunse el încurcat.

— Ei, spuse ea zâmbind. Sunt sigură că îţi vei aminti când o să-i vezi. Au stat tot timpul aici. Au fost foarte îngrijoraţi.

— Da?

— Bineînţeles! Ei sunt cei care te-au adus aici.

— Prietenii mei, spuse el zâmbind. Bunii mei prieteni.

Urmări îngerul trăgând în jos cearceafurile. Îi scoase cămaşa de spital şi veni cu un lighean de apă şi cu un burete. Se bucură la atingerea apei.

Curând îşi va vedea prietenii.

Ei îi vor explica totul.

Îngerul continua să-l spele. Observă un bandaj în dreptul stomacului. O rană în stomac, se gândi el.

— Sunt soldat, spuse el dar având pe jumătate tonul unei întrebări.

— Şi unul foarte faimos, adăugă îngerul zâmbind şi încercând să evite bandajul.

Zâmbi şi el. Era o informaţie importantă.

7

Giles Robespierre nu se potrivea în rolul de conducător al FSE. Înainte de război, această piticanie cu sprâncene stufoase fusese un traficant din Marsilia. Făcuse avere timp de trei ani din droguri, arme şi tot ce era ilegal.

Contactele lui cu lumea afacerilor subterane l-au adus în legătură cu FSE. Avea un cazier care pornind de la podea era chiar mai înalt decât Giles. Cu toate astea nu a făcut niciodată puşcărie serioasă şi de fiecare dată reuşea să scape datorită unui artificiu juridic.

Avea destui bani pentru a „unge” sistemul juridic francez.

Asta a avut efect asupra FSE. Aveau nevoie de un şmecher pentru a controla Franţa. Iar pentru ei Robespierre era cea mai potrivită persoană.

Dar acum un an a cam dat-o în bară. Rău de tot. A subestimat mişcarea Franţa Liberă şi hotărârea Justiţiarilor.

Lipsurile lui mari în strategie militară au costat FSE întreaga Franţă.

Dar acum avea şansa să-şi răscumpere greşelile. Nu putea să dea greş. Cunoştea mult prea bine preferinţele lui Maximov şi cap de listă era chiar tortura.

Micuţul Giles Robespierre mergea de colo-colo pe coridorul spitalului în timp ce Maximov, aşezat pe canapea, citea ultimele ştiri de pe frontul italian. Lucrurile nu mergeau bine. Oraşele mari deja erau în mâinile aliaţilor. Acum depindea de zonele rurale să aducă profitul. Italienii nu prea se pricepeau la luptă. Aveau nevoie de mai mulţi oameni şi de mai multe arme. Maximov se uită la Giles.

— Te rog, opreşte-te, Robespierre, murmură el. Mă faci să mă doară capul mai rău decât e nevoie.

Robespierre se aşează pe scaun.

Un doctor înalt, cu o faţă de şoim, apăru în camera de aşteptare.

— Cum se simte? întrebă Robespierre.

Doctorul se uită pe hârtii.

— Se află sub influenţa medicamentelor. Dar ca doctor, eu aş înclina pentru cel puţin două săptămâni de odihnă.

— Nu avem timp, spuse Maximov, ridicându-se.

Doctorul renunţă brusc la orice părere.

— Dacă insistaţi…

— Da, spuse Maximov cu un zâmbet de crocodil. E o problemă de securitate pentru FSE.

— Cât de curând putem să-l vedem? întrebă Robespierre.

— O s-o întreb pe sora Mariette, spuse doctorul.

— Vreau să fie gata într-o oră, spuse Maximov zâmbind din nou.

— Da, domnule preşedinte Maximov.

Asistenta blondă intră în camera de aşteptare.

— Starea lui? întrebă Maximov.

Sora zâmbi.

— Evgheni, te rog, nu mă lua aşa. Am lucrat cu tine de pe vremea KGB-ului. Stai calm.

Maximov nu mai avu ce face şi zâmbi. Mariette era unul dintre cei mai buni agenţi pe care îi avea, care se dăduse în bărci cu jumătate din diplomaţii occidentali şi adunase ceva informaţii înainte ca glasnostul să pună stăpânire pe KGB.

Născută într-o familie ruso-franceză, era o agentă de apreciat. Avea atât mintea cât şi corpul perfecte pentru o asemenea slujbă şi le folosise timp de zece ani în folosul lui.

— Ştiai că nu are nici un pic de păr pe el? spuse ea. Dezgustător.

— Starea lui? întrebă Maximov grăbindu-se parcă.

— Rana din stomac nu e aşa de gravă cum ne-am închipuit. L-am cusut. E umplut de barbiturice pentru calmarea durerilor. Tipul de acolo crede că e cel puţin Superman. Şocul ne foloseşte la ceva. I-am dat o combinaţie de steroizi şi halucinogene. E foarte fericit. Atâta timp cât îi dăm medicamentele, e al nostru. Nu-şi aduce aminte cine este sau ce s-a întâmplat cu el. Acum aşteaptă venirea prietenilor lui. Tocmai i-am scos bandajul de la ochi. I-au trebuit câteva minute să se obişnuiască cu lumina. Halucinogenele îi oferă o altă perspectivă asupra spectrului luminii.

— Fizic… poate lupta? întrebă Maximov.

— Sigur. Probabil că ar putea să distrugă clădirea asta cu mâinile goale. Factorul cheie e inima. Doctorul Feelgood i-a făcut nişte injecţii care îi fac inima să-i pompeze ca o locomotivă. Dacă îl împingem mai mult s-ar putea chiar să-i explodeze.

— Va trebui să ne asumăm acest risc, spuse Maximov luând nişte dosare de pe masă. Amintirile lui?

— Dacă îl ţinem pe medicamente, îi ţinem şi mintea ocupată şi dacă îl privăm de somn, o să aibă numai amintirile pe care le vrem noi.

Duse mâna în buzunar de unde scoase două casete audio.

— Mai mult, în timp ce dormea i-am prezentat vreo două ore de istorie glorioasă a „FSE” şi a mult iubitului conducător. Sunt surprinsă că nenorocitul nu-ţi cere acum o poză cu autograf.

— Ai făcut treabă bună, Mariette, spuse Maximov, îmbrăţişând-o pe blondă.

— Mereu fac, spuse ea. Trebuie să mă culc cu el sau…?

— Să nu facem nimic acum care ar putea să-l slăbească, spuse precaut Maximov.

— Corect, adăugă Mariette îndreptându-şi boneta. Nu am făcut-o niciodată cu unul fără păr.

— Ai făcut-o totuşi cu bătrâni bogaţi, sublinie Maximov. În toată Europa.

— Nu prea aveam multe de făcut cu ei, zâmbi Mariette. Ei aveau de oferit, mai mult pecuniar. Tipul ăsta e soldat. Mai mult, o are ca Turnul Eiffel, spuse întorcându-se către Robespierre. Am spus asta pentru tine, Giles. Cred că vrei să-ţi aminteşti de vremurile bune. Ştii, înainte să o dai în bară.

— O să recucerim Franţa, declară Robespierre.

— Corect, zâmbi Mariette.

— În plus, numai aptitudinile mele ne-au condus la această captură.

— Oh, Giles, vrei să termini odată cu rahaturile? Ai distrus un întreg sat. Singurul motiv pentru care nu ai fost omorât până acum este că avem oameni pe teren care susţin că s-a prăbuşit un avion. Ştii cât de mult ne costă să strângem acolo?

— Da, sublinie Giles, dar îl avem pe el.

— Noroc chior, comentă Mariette scoţând o sticlă de parfum din halat şi apoi parfumându-se. O să-i dea ceva de visat băiatului nostru.

— Du-ne la el, ordonă Maximov.

Doctorul reapăru.

— Domnilor, eu apreciez faptul că este un prizonier de război important, dar măcar să aşteptăm câteva zile…

— Încă un cuvânt din partea ta, doctore, spuse Maximov cu faţa dură şi vei avea nevoie de asistenţă medicală.

Doctorul dădu din cap.

— Bineînţeles, s-ar putea să mă înşel în legătură cu starea lui.

Pare să fie foarte puternic. Foarte puternic.

8

Cei doi bărbaţi intrară în cameră, unul mare şi celălalt scund şi îndesat. Buddha Chan îi recunoscu vag. Amândoi îi zâmbeau radios.

Zâmbi şi el.

— Winston, spuse Maximov îndreptându-se către el. Mă bucur că eşti bine. Am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta, prietene.

— Prieten? repetă el. Winston?

— Ah, oftă Maximov. Ai suferit un mic şoc, dar din fericire eu şi Giles am putut să te recuperăm înainte să ţi se întâmple şi altceva.

— Giles?

— Da, da, spuse Maximov trăgând un scaun lângă pat. Acesta e Giles Robespierre, e unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri şi unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi şi un vechi sfătuitor. Iar eu sunt preşedintele Evgheni Maximov.

Se ridică din pat.

— Preşedinte Maximov, este o onoare aşa de mare.

— Prostii, spuse Maximov radiind. Onoarea e de partea mea. Până la urmă, pentru al doilea comandant al meu din Europa capabil să distrugă o întreagă armată de gherile anti-FSE…

— Eu…?

— Oh, săracul de tine. Sigur, şocul.

Maximov luă dosarul şi îi arătă fotografia lui Buddha Chan.

— Tu eşti Winston S. Chan, unul dintre oamenii mei cei mai loiali. Eşti mongol, crescut în Uniunea Sovietică înainte; de ultimul război.

— Ultimul război…, încuviinţă Buddha Chan. Da. Da. Îmi amintesc acum. După ce americanii au atacat Rusia, dumneavoastră aţi reunit Europa, creând Statele Federative ale Europei.

— Ştiam eu că îţi vei aminti când vei vedea vechii prieteni, spuse Maximov râzând.

— Prieteni, da, prieteni care mi-au salvat viaţa, spuse Buddha Chan.

— Cei din gherilă au încercat să te omoare, interveni Giles. Ai fost copleşit, dar ai reuşit să menţii poziţia timp de câteva ore.

— Gherile? întrebă Chan.

— Da, spuse oftând teatral Maximov. Avem probleme cu FSE.

Buddha Chan se încruntă.

— Da, da, îmi amintesc şi asta. Anglia, Irlanda, Scoţia şi Franţa… au devenit prea lacome. Au vrut să se despartă de FSE. Şi s-au despărţit.

— Omorând sute de mii de susţinători ai FSE, spuse Maximov trist.

— Nenorociţii, murmură Chan.

— Şi tu, bunul meu prieten, tu şi o mulţime de soldaţi aţi omorât sute de soldaţi chiar cu o săptămână înainte. Aţi distrus aproape un sat întreg doborând şi un avion de-al lor.

— Sunt mândru că mi-am făcut datoria, spuse Chan simţind cum în interiorul lui creşte mânia. E o bătălie care trebuie dusă până la capăt.

Imediat se încruntă la faţă.

— Ce se întâmplă, sergent Chan? întrebă Maximov.

— Memoria mea… e încă tulbure.

— Uită-te la fotografia ta şi adu-ţi aminte, sergent Chan. Vii din Ulan Bator, din Mongolia. În urmă cu mulţi ani americanii au trimis o forţă de invazie pentru a ataca Rusia. Acolo ţi-ai pierdut familia. Tatăl tău a fost asasinat de trupele americane. L-au omorât pentru că era un bun comunist. Ruşii s-au mobilizat şi i-au alungat pe americani. Tu te-ai înrolat în armata rusă. De fapt erai cunoscut ca cel mai bun lunetist din toată ţara.

Buddha Chan dădu din cap. Îşi amintea unele scene, tatăl lui, soldaţii. Dar feţele… Nu putea să vadă feţele. Dar îşi amintea râsetul. Îşi aminti că erau invadatori. Îşi aminti cum se descarcă puştile. Sunau ireal, ca nişte artificii. Cum se deschide pieptul tatălui său. Cum ţâşneşte sângele. L-au pus să se uite pentru a-l învăţa o lecţie. Trebuia să se uite la forma aceea care fusese tatăl lui. Armele lor erau aşa de mari şi cu toate astea nu scoteau deloc zgomot. Imediat ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, murmură el. Da.

Se uită la Maximov.

— Dar aceşti oameni… Care mi-au făcut asta. De ce?

— Acum în Italia ducem o luptă disperată, Chan. Ne trebuie mai multe arme pentru a întoarce sorţii în favoarea noastră. Aceste arme sunt ascunse undeva în zonă. Traficanţii de pe piaţa neagră ştiu unde sunt ascunse. Noi te-am trimis pe tine, alături de trupa ta, la un preţ destul de bun, zic eu, pentru că nu ne place să forţăm cetăţenii să facă ce nu vor, iar ei au organizat o

ambuscadă.

— Trădători, şopti Chan.

— Trădători şi mai mult, zise Maximov. S-au hotărât să vândă armele spionilor americani.

— Americani?

— Cu siguranţă îţi aminteşti, sunt acum nişte păpuşi în mâna regimului american.

Buddha Chan încuviinţă.

— Da. Vag. Americanii care au fost trimişi în Anglia. L-au asasinat pe *adevăratul* rege. Au instalat în locul lui o marionetă care a jurat să distrugă FSE.

— Aşa e, spuse Maximov. E corect tot ce spui.

Buddha Chan se frecă la ochi cu mâna stângă. Începea să îl doară capul.

— Cine sunt aceşti oameni care au încercat să mă omoare?

Maximov mai scoase trei fotografii.

— Uită-te la feţele lor. Adu-ţi aminte.

Avea în mână o fotografie cu un tip subţire, cu părul negru şi cu o cicatrice care îi traversa fruntea şi un ochi. Ochiul de sticlă avea desenată o broască pe el.

— Acesta este sergentul Farouz „Freddie” Mamudi. Este un american nenorocit. Un membru al Navy SEAL. O trupă de comando. Poartă cu mândrie cicatricea pe care a primit-o de la un soldat rus care îi apăra, împotriva atrocităţilor comise de americani, pe fraţii noştri din Afganistan. Este amoral. Religia lui îi dă dreptul să aibă mai multe soţii. Violează femei şi apoi le ucide. E foarte bun în lupta cu cuţitul.

— Eu sunt şi mai bun, şopti Chan simţind cum creşte în el ura. L-am mai văzut pe acest om. Pot să simt asta.

— L-ai văzut cu puţin timp înainte ca el şi alţii să încerce să te omoare.

— Dar eu am ripostat.

— Da, ca nimeni altul, spuse Maximov fericit.

— Eşti un om care valorează cât o armată, adăugă şi Robespierre fericit.

Buddha Chan zâmbi.

— Atunci le-am arătat eu, nu?

— Da, le-ai arătat, replică Maximov.

Apoi Maximov apăru cu o a doua fotografie. Un tip tânăr, bold zâmbea dezinvolt la aparatul de fotografiat.

— El este locotenentul Peter Kinski. Uneori îşi spune Silver

Tongue[1]. Este un mincinos fară pereche. Un şmecher. Un trişor. Face parte din USAF şi se pricepe bine la echipamente electronice. E în parte polonez şi din cauza asta este considerat un pericol în zonă. De fapt, el a fost cel care te-a împuşcat.

— Cu un AK-47, replică Buddha Chan.

Maximov începu să devină nervos. Ar putea oare Buddha Chan să-şi amintească?

— Cum de ai ştiut asta?

Buddha Chan se concentră. Încerca să-şi amintească. Totul era foarte confuz. În cele din urmă pentru o miime de secundă o imagine i se formă în memorie.

— Mi-aduc aminte cum ţinea…

— Da, ăsta a fost ultimul lucru pe care l-ai văzut, spuse Giles întrerupându-l. Nenorocitul a fugit ca un copilaş când au venit întăririle noastre.

Buddha Chan încuviinţă serios..

— Este un laş la fel cum este şi un trădător.

Maximov răsuflă uşurat.

— Dar acest om? El este cel mai periculos dintre toţi. Căpitanul John F. Keenan. I se spune Crazy Jack, pentru că este într-adevăr nebun. Fost membru al Beretelor Verzi.

Buddha se uită la faţa celui din poză.

— Beretele verzi?

— Da sunt nişte trupe speciale americane care sunt specializate în asasinate şi în brutalităţi. Keenan se pricepe la orice armă şi se spune că omora copii atunci când se îmbăta.

Buddha Chan lovi cu pumnul în măsuţa de lângă pat.

— E revoltător! Aceşti oameni nu au nici un drept să trăiască!

— La fel gândesc şi eu! spuse Maximov zâmbind. Şi din cauza asta am venit la tine.

— Aveţi o misiune pentru mine, domnule? întrebă Buddha Chan cu toate medicamentele care îi pulsau în corp şi cu adrenalina care atingea cote alarmante.

— Înainte de ambuscadă, erai cunoscut ca cel mai bun soldat al FSE. Te pricepeai şi la arte marţiale şi la arme de foc. Dacă tu crezi că eşti în stare…

— Da, domnule.

— Bun, atunci vreau să le dai de urmă acestor oameni şi să îi ucizi… la fel ca şi pe traficanţii cu care fac ei afaceri.

— Va fi o adevărată plăcere, domnule preşedinte Maximov,

[1] Limbă de argint.

spuse Buddha Chan. Dar cum rămâne cu armele de care e atâta nevoie pe frontul de vest?

— Lasă armele în seama mea, spuse Maximov. Avem oameni care se ocupă de asta. Dar aceşti asasini, aceşti nenorociţi trebuie eliminaţi o dată pentru totdeauna. Dacă îi vom omorî ca pe nişte câini ce sunt, atunci vom distruge şi rezistenţa pe care o reprezintă. Moartea lor trebuie să fie brutală. Corpurile lor trebuie expuse public.

— Când pot să încep?

— Păi, mai întâi trebuie să vedem dacă eşti în stare… fizic, vreau să spun, zise Maximov.

— Jur că sunt, domnule, declară Chan.

— Bun, atunci înseamnă că vei dori să începi să faci dreptate cu nişte asasini pe care i-am capturat la puţin timp după ce ai fost rănit şi după ce trupele noastre au fost măcelărite.

— Aş vrea să mă întâlnesc şi eu faţă în faţă cu aceste gherile, spuse Chan rânjind.

— Şi pentru că eşti un soldat loial, numai tu poţi să decizi soarta lor, declară Maximov ridicându-se în picioare.

— Deja am hotărât care va fi soarta lor, rânji Chan. Nu există decât o singură pedeapsă pentru aceşti mercenari… *moartea.*

— Pregăteşte-te atunci. Te vei întâlni cu ei peste patru ore. Să te faci bine, sergent Chan…

— Da, domnule.

— Odihneşte-te, Chan, spuse Giles ieşind din cameră şi de-abia abţinându-se să nu râdă.

— Mulţumesc, Giles, îi răspunse Chan simţind cum prietenia îi încălzeşte inima.

Ieşiţi din încăpere, Giles şi Maximov începură să zâmbească.

— A muşcat momeala, spuse Giles fericit. A înghiţit totul.

Maximov începu şi el să râdă.

— Ce om mai bun să dăm de urma Justiţiarilor decât unul de-al lor? Va şti instinctiv felul în care operează. Când termină treaba o să-i facem şi lui funeralii naţionale.

— Adică o groapă comună în pădure?

— Corect! exclamă Maximov mergând pe holul principal al spitalului. Şi cu acei traficanţi. Poate ar fi mai bine să le expunem şi lor corpurile alături de cele ale Justiţiarilor. Da, să arătăm lumii că aceşti aşa numiţi Justiţiari nu sunt nemuritori.

— Mariette? strigă Maximov către femeia blondă care stătea în camera asistentelor. Ţine-l drogat azi. Puternic cu amfetamine.

Să scădem doza de halucinogene. Drogaţi-l în după-amiaza asta.

— Se face, Evghenii! spuse ea nesinchisindu-se să se uite la el.

— Şi îmi faci o favoare?

— Ce?

— Găseşte-i o pereche de ochelari precum cei pe care îi purta. Ochii lui îmi dau fiori.

— Încearcă să te uiţi la corpul lui vreo câteva zile, spuse Mariette. Fără păr, în…

— Lasă-l pe el să-şi acopere corpul. Tu doar acoperă-i ochi.

Buddha Chan începu să se gândească la ce i se spusese, îşi recunoscuse prietenii. Îşi amintea de război.

Era un soldat valoros.

Zâmbi şi punându-şi cămaşa se îndreptă către fereastră simţindu-se ca un jaguar gata de atac.

Îşi aminti ce îi spuseseră bunii lui prieteni.

Toate piesele se potriveau.

Va fi din nou un soldat valoros.

9

— Ce le-ai spus oamenilor? îi şopti Giles Robespierre lui Maximov.

Maximov nu se mişcă.

— Doar că trebuie să asasineze un trădător FSE.

— Deci vor fi duri?

— Normal, încuviinţă Maximov.

— Dar dacă sunt mai buni ca Buddha Chan?

— Am lunetişti pe acoperişuri, replică Maximov. Dacă Chan nu îi doboară, o să o facem noi. Măriţi-i doza de halucinogene. Va câştiga, într-un fel sau altul. Va trebui să plece de aici ca un erou. Dacă păţeşte ceva… povara va pica pe tine.

Giles se lăsă şi mai jos în scaun.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte Maximov.

— Asta e treaba ta, spuse din nou Maximov.

Giles se lăsă şi mai jos în scaun.

Arena în care se va duce lupta nu era altceva decât centru satului.

Numai câţiva spectatori veneau să asiste la versiunea post-nucleară a lui *Spartacus.*

Buddha Chan intră în piaţă numai cu două cuţite Poignard.

Şase asasini cu echipament militar apărură în piaţă.

Maximov rânji declarând:

— Să învingă cel mai bun! şi întorcându-se către Giles: Pregăteşte lunetiştii!

Buddha Chan, cu mintea încă sub influenţa drogurilor, intră în arena improvizată. Simţurile lui erau sigure pe victorie. Ochii îi ardeau plini de viclenie. Cei din faţa lui erau nişte trădători care luptau alături de cei care îl vroiau mort. Va trebui să îi doboare pe aceşti nenorociţi care îi omorâseră trupele.

Asasinii blonzi înaintau având şi ei cuţite Poignard şi cuţite fluture.

De undeva, din interior, Buddha Chan se simţi năpădit de un val de tristeţe.

— Haideţi odată! Haideţi până nu e prea târziu pentru voi, porcilor!

Cei şase atacară.

Buddha Chan zâmbi.

Nu putea să evite lupta.

Primul veni către el. Buddha Chan se pregăti. Era clipa să treacă la lovitura fulger. Aceasta era cea mai puternică tehnică de luptă cu cuţitul. Era ceva instinctiv. Era ceva de care îşi aducea aminte dintr-un trecut îndepărtat. Era încrederea instinctivă a unui nou trup. Încrederea pe care o are cineva călit pe câmpul de luptă.

Îşi aminti ce nu trebuie să facă. Îşi aminti că nu trebuie să ţină braţul rigid. Puterea acestei lovituri venea din muşchii încheieturii şi nu din forţa lamei cuţitului.

Mâna dreaptă a lui Chan spintecă aerul. Lovitura era bine controlată şi bine gândită.

Primul duşman căzu la pământ cu sângele şiroindu-i din gât.

Buddha Chan se roti.

Cea de a doua ţintă era aproape de el. Cea de a doua lovitură fu una în cârlig. Mai înainte ca atacatorul să-şi dea seama ce se întâmplă, Buddha Chan sări într-o parte tăindu-l pe partea stângă. Soldatul urlă de durere. Se întoarse. Buddha Chan îl lovi cu piciorul în stomac.

Soldatul se aplecă de durere. Buddha Chan îi trase capul pe spate şi îi tăie gâtul.

Maximov urmărea cu plăcere spectacolul.

— Drogurile astea funcţionează, murmură el.

— Pierdem unii dintre cei mai buni oameni ai noştri, îl sfătui Giles.

— Nu contează, declară Maximov. Dacă învinge, e salvatorul nostru.

Un al treilea soldat se îndreptă către Chan. Se pricepea la lupta cu cuţitul. Ajunse lângă Buddha Chan şi începu dansul morţii. Buddha îşi simţi inima bătând. Zâmbi. Un cuţit nu trebuia folosit niciodată ca o bardă; nu era nici destul de greu şi avea şi un alt fel de echilibru. Soldatul atacă cu lama înainte. Chan se lăsă pe spate, îl prinse cu picioarele şi îl aruncă peste el. În timp ce era încă în aer Buddha îi înfipse cuţitul în piept.

Soldatul sângeră ca un porc şi se prăbuşi în timp ce Buddha sărea la loc în picioare pentru a-i înfrunta pe cei trei rămaşi.

Stătea nemişcat.

Toţi trei atacară deodată, pierzând orice fel de raţiune.

Buddha Chan înfipse unul din cuţite în bărbia unui atacator destul de adânc încât să-i pătrundă creierul.

Îl urmări căzând.

Folosind o lovitură de kick-boxing, Buddha Chan îl lovi cu piciorul în umăr pe unul dintre soldaţi, zdrobindu-i cotul.

Soldatul urlă de durere şi se dădu înapoi permiţându-i lui Chan să-l elimine pe cel de-al treilea atacator cu o lovitură rapidă.

Cel cu mâna ruptă îşi mută cuţitul în cealaltă mână.

Nu conta.

Buddha Chan se lăsă în jos şi îi aplică o lovitură în stomac.

Urlând ca un nebun, Buddha Chan ridică deasupra lui corpul victimei.

Cu un efort parcă supraomenesc îşi ridică braţele deasupra capului având cuţitele încă înfipte în victimă.

Agitat, Buddha Chan merse aşa cu cadavrul pentru a fi văzut de toţi.

Când simţi că se linişteşte prinse cuţitele de mânere şi aruncă cadavrul cât colo.

Se întoarse către Maximov şi către Giles care stăteau la balcon deasupra lui.

— Cred că am dovedit că sunt destul de sănătos, spuse Chan zâmbind.

— Da, ai dreptate, spuse Maximov ridicându-se şi începând să aplaude. Foarte bine, tovarăşe Chan.

— Mulţumesc, *preşedinte* Maximov.

Giles se ridică şi el.

— Da, da, adăugă nervos. Foarte bine, foarte bine.

— Acum trebuie să te odihneşti până mâine, continuă Maximov zâmbind. Te rog, mergi la tine în cameră. O să trimit asistenta să aibă grijă de tine.

— Cum doriţi, replică Buddha Chan făcând o plecăciune.

— Preşedinte Maximov, spuse Robespierre, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Drogurile alea au făcut din acest om un monstru.

— Dar este monstrul nostru, replică Maximov.

— Nu prea sunt sigur de asta, continuă Robespierre. E ea un leu în libertate. Dacă o ia razna în misiune?

— Atunci foştii lui parteneri vor avea parte de o porţie din nebunia lui.

— Dar să presupunem… dar dacă o ia razna într-un sat sau când este alături de nişte trupe FSE?

Maximov începu să se gândească la asta.

Preşedintele se încruntă.

— Va trebui să ne asigurăm că doctorul îi va da cantitatea

corectă de droguri. O doză exactă. Ceva care să-l menţină puternic dar mai puţin periculos decât l-am văzut azi. Vrem să lupte nebuneşte, dar nici chiar aşa.

Giles încuviinţă.

— O să-i spun imediat doctorului.

— Şi, spuse Maximov, va trebui să-l ţinem calm noaptea.

— Să-i dăm ceva medicamente?

— Nu, nu cred că trebuie să le amestecăm prea mult. Şi aşa îi dăm multe, spuse Maximov după care gândindu-se adăugă: Spune-i lui Mariette să se culce cu el la noapte.

10

Kinski, Keenan şi Mamudi îi urmau pe cei patru bătrân pe dealurile dure ale Noii Germanii. Bătrânii, inclusiv Heinz, păreau obişnuiţi cu astfel de călătorii. Justiţiarii înaintau greu din cauza armelor şi raniţelor.

— Tipii ăştia cred că sunt jumătate capre de munte, murmură Crazy Jack.

— Hei, aţi văzut femeile de aici? întrebă Kinski dând din umeri. Împerecherea cu alte specii pare o alternativă viabilă.

Bătrânii se culcară brusc la pământ. Justiţiarii veniri lângă ei.

— Ce e? întrebă Mamudi.

— Trupe FSE, şopti Baela. Nu foarte departe.

— De unde ştii? întrebă Jack ascultând mai atent.

— Aici e ţara mea, îi răspunse Baela. E pământul meu. Îl cunosc la fel cum mă cunoaşte şi el.

— Linişte, le făcu semn cu degetul pe buze Bruno. La pământ.

Justiţiarii, neauzind nimic, se executară.

Pe drumul de sub ei coborau două transportoare blindate urmate de un camion.

— Crezi că pe noi ne caută? întrebă Heinz.

— E prea frig pentru un picnic, replică Jack ducând la ochi un binoclu.

În spatele camionului văzu şase băieţi speriaţi. Nici unul nu avea mai mult de doisprezece ani.

— Au nişte copii cu ei, spuse Jack.

— Da, oftă Bruno. O altă „excursie” pentru interogatorii.

— Ce? întrebă şoptit Kinski.

— Imediat ce au început problemele în Vest, soldaţii FSE au devenit paranoici, replică Heinz. Fac pe ei de teamă că or să apară nişte oameni ca voi. În mod frecvent merg în câte un sat. Iau de acolo câţiva oameni. Doar să le pună întrebări. Dar nimeni nu se întoarce din aceste „excursii”.

— Şi ăştia erau oamenii cu care voiai tu să faci afaceri? întrebă Jack.

— O greşeală, admise Heinz. Dar când cineva e sărac, caută să trăiască mai bine, nu?

— O greşeală care te-a costat, îi răspunse Jack dur. Acum că cei din FSE ştiu că sunt arme pe aici vor fi şi mai mulţi oameni

luaţi în asemenea „plimbări”.

Jack lăsă de la ochi binoclul.

— Se opresc.

Transportoarele blindate şi camionul se opriră în mijlocul drumului. Cei şase puşti fură scoşi din camion cu mâinile legate la spate.

— Ce facem? întrebă Mamudi.

— Pentru moment stăm liniştiţi.

— Dar puştii… începu Kinski.

— Să vedem ce se întâmplă, îl întrerupse Jack.

— Ştiu ce se va întâmpla, zise Baela. Şi se va întâmpla foarte încet.

— Oh, Doamne… se enervă Jack.

Cei şase puşti erau loviţi de soldaţi, corpurile lor rotindu-se ca nişte păpuşi în mâna unui păpuşar nebun. Soldaţii FSE se distrau aruncându-i pe băieţi de colo-colo şi formând un cerca în jurul lor.

În cele din urmă, obosiţi, băieţii căzură la pământ.

Doi soldaţi ieşiră din cerc şi le dădură pantalonii jos băieţilor.

Ceilalţi începeau să se descheie la pantaloni.

Baela îşi închise ochii.

— Nu pot să mai văd asta încă o dată, spuse el, ochii umplându-i se de lacrimi.

Jack îşi arătă dinţii.

— Nu va trebui, bătrâne, nu va trebui, spuse Jack întorcându-se către Mamudi şi Kinski care deja avea în mâini puştile AK-47. Aşteptaţi până în ultima clipă cu putinţă, zise Jack începând să coboare dealul.

Cei doi încuviinţară şi începură şi ei să se târască în urma lui.

— O să-mi placă la nebunie să fac asta, zise Kinski cu sângele înfierbântat.

Cei şase băieţi se văitau în timp ce soldaţii le dădeau pantalonii jos şi vorbeau cu prizonierii într-o limbă pe care Jack şi Mamudi nu o înţelegeau.

— Ce spun? îl întrebă în şoaptă Jack pe Kinski.

— Tu ce crezi? se răsti nervos Kinski prinzând câte ceva din limba bunicilor lui. Tocmai acum vorbesc despre avantajele săpunului pe funie.

— Neglijent, foarte neglijent din partea lor, spuse Mamudi când văzu că cei şase îşi lasă jos armele şi se apropie de copii.

— Gata? întrebă Jack.

Nu avea nevoie de nici un răspuns.

Cei trei Justiţiari se ridicară în picioare şi porniră la atac strângând cu putere puştile AK-47 şi trăgând rafală după rafală în cei care voiau să molesteze nişte copii.

Cei din trupele FSE auziră sunete în spatele lor înainte să simtă pe pielea lor atacul.

Băieţii strigau şi chiar lângă ei capetele unor soldaţi pur şi simplu explodară.

Câţiva soldaţi încercară să-şi ia armele.

Justiţiarii nu puteau permite asta.

Doi soldaţi FSE prinşi exact în mijlocul săriturii au fost pur şi simplu retezaţi în două de rafalele nebuneşti ale celor trei.

— Freddie! strigă Jack. La stânga ta!

Mamudi se roti şi cu ochiul bun văzu un soldat încercând să pună mâna pe o puşcă M-16.

— L-am ars! replică Mamudi trăgând o rafală puternică în direcţia nefericitului.

Soldatul FSE întinse mâna stângă către trăgaciul armei.

Într-o clipă nu mai avea mână.

Peste o altă secundă nu mai avea piept.

Kinski, Mamudi şi Jack continuau să atace, strigând cu putere, amintindu-şi de Buddha Chan. Amintindu-şi de familiile lor. Atunci se produse ceva în mintea lor.

La mult timp după ce ultimul soldat FSE căzuse cei trei continuau să tragă.

Mergeau încet către masacru şi continuau să umple cu gloanţe cadavrele.

Cei şase băieţi stăteau în mijlocul drumului, pe feţele lor citindu-se uimirea şi teama.

Mamudi, a cărui cicatrice străluceа în razele soarelui de după-amiază, trecea printre cadavre şi pur şi simplu le face bucăţi.

Kinski luase de la un mort un pistol de calibrul 45 căruia îi goli încărcătorul în capul fostului proprietar.

În ce-l priveşte pe Crazy Jack Keenan, el avu o abordare mult mai personală, punând mâna pe una din armele căzuţi începu să lovească cu patul în faţa unuia dintre soldaţi.

— Destul! se auzi o voce. Îi speriaţi pe copii.

Era Baela Ţiganul care venea de pe deal cu Bruno, Heinz şi Dwight.

Furia Justiţiarilor continuă timp de un minut. Minut în care au lovit şi au distrus cadavrele soldaţilor FSE. Au şters simbolic din

mintea lor moartea lui Buddha Chan. Dacă de acum înainte urmau să fie un trio, trebuiau să renască.

Să fie rebotezaţi.

Botezaţi cu sânge.

În cele din urmă se opriră.

Se întoarseră. Cei patru bătrâni îi adunaseră pe copii şi îi îmbrăcau la loc.

Jack oftă când văzu feţele copiilor. Faţa lui, care înainte fusese de granit se înmuie. Pentru o secundă văzu feţele copiilor săi, morţi în ultimul război.

Mamudi îşi aminti de religia lui şi îşi dădu seama e atunci când este constrâns poate fi lipsit de orice fel de credinţă ca şi cei cu care se luptă.

Kinski radia de bucurie la vederea copiilor.

— Hei, băieţi, spuse el scoţându-şi pieptenul. Haideţi să vă fac freza.

Merse către ei şi începu să-i pieptene.

— Dacă aş fi avut ceva gel, şopti el, v-aş fi putut face freză ca a mea.

Bătrânii îi luară pe copii de lângă măcel.

— Ce aţi făcut voi a fost rău, spuse Baela, dar necesar.

— Din păcate, adăugă Dwight, va fi foarte greu să acoperim acest incident.

Jack dădu din umeri.

— Ştiu, ce-a fost a fost... Cât e de departe muntele vostru cu arme de aici?

— Cam la treizeci de kilometri, replică Heinz.

— Freddie? Hai să luăm camionul. Kinski, adună armele şi muniţia. Aruncă în aer transportoarele blindate.

— S-a făcut, spuse Kinski adunând cartuşierele. Hei, spuse el uimit, ce avem noi aici! Puţin explozibil plastic!

— Dumnezeule, interveni Jack, am fi putut să sărim cu cururile la o sută de metri în aer când le-am dat-o la proşti.

— Te rog, spuse un puşti într-o engleză perfectă, nu înjura. Lui Dumnezeu nu-i place asta.

— Îmi pare rău, puştiule, zise Jack apoi se uită încruntat la puşti. Vorbeşti engleza?

— Bineînţeles, încuviinţă băiatul. Şi latina. Şi franceza. Fraţii ne-au învăţat.

— Aveţi fraţi? întrebă Mamudi.

— Nu, fraţii de la biserică. Fraţii Marişti[2]. Ei ne-au învăţat totul.

— Ce dar…? spuse Jack nemaiînţelegând nimic.

— E un castel în zonă, explică Heinz. Încă din al doilea război mondial e folosit ca şcoală religioasă. Acum e şi şcoală şi refugiu.

— Tu vezi de aspectele religioase ale muncii, Jack, zise Kinski zâmbind, iar eu o să colecţionez raha…

Cei şase puşti zâmbiră superior.

— Păi… căca… cacao, spuse Jack scărpinându-se. Cred că o să-i luăm cu noi.

— E mult prea periculos, obiecta Baela.

— Viaţa e periculoasă, zise cel mai înalt dintre cei şase. În plus am învăţat să tragem. Am putea să vă ajutăm.

— Călugării v-au învăţat să trageţi? întrebă Jack.

— Sigur. Trebuie să vânăm.

— Da, zise Jack.

— Şi, zise băiatul zâmbind şmechereşte, trebuie să ne protejăm şcoala de oameni ca ăştia. Şi vă mulţumim că ne-aţi salvat. Homosexualitatea nu este acceptată de biserică.

— La fel şi crima, din câte îmi aduc eu aminte, zise Jack Cum te cheamă puştiule?

— Georg.

— Păi, Georg, urcă-ţi fundul în camion alături de colegi tăi. Heinz, tu şi prietenii tăi ştiţi să folosiţi astea?

Îi aruncă o puşcă M-16.

— Normal.

Jack se întoarse către blindate.

— Kinski? Ce avem acolo?

Kinski aruncă ultimele arme în camion.

— Nu prea mult… o comoară. Două RPG, câteva încărcături, un M-60, grenade din al doilea război mondiali nişte raţii C şi nişte sârmă. Şi câteva M-16. Foarte frumos din partea FSE să ne ofere arme şi un mijloc de transport.

Mamudi se aşeză la volanul camionului.

— Un duşman foarte de treabă, zise el zâmbind.

— Aţi pus încărcăturile? întrebă Jack.

— Pregătiţi-vă pentru 4 iulie, le spuse Kinski puştilor îi timp ce sărea în spatele camionului.

— Atunci s-o ştergem dracului de aici, strigă Jack.

— Domnule, îl întrerupse Georg, nu v-am spus că nu frumos să

[2] Ordin catolic religios fondat la Lion în 1916, pentru lucrări de educaţie şi misiune în numele Fecioarei Maria.

înjuraţi?

— Iisuse, replică Jack, îmi pare rău puştiule.

Mamudi acceleră şi întoarse în scurt camionul.

Treizeci de secunde mai târziu cele două transportoare blindate se transformau în mingii de foc, rezervoarele lor trimiţând valuri de foc deasupra drumului.

— Până când FSE îşi va găsi patrula lipsă, zise Mamudi, nu o să mai rămână decât nişte bucăţi incinerate de metal.

Jack se întoarse către foc şi spuse:

— Nu mai contează. Ştiu că suntem aici. E doar o chestiune de timp până când vor trimite mai multe trupe.

Mamudi încuviinţă şi continuă să conducă.

La nici treizeci de kilometri depărtare Maximov trântea cu putere telefonul. Se întoarse către Robespierre.

— Pregăteşte-l pe Chan! Acum!

— Dar aţi spus că trebuie să aştepte până mâine. Acum este… cu Mariette, aşa cum aţi cerut. Iar doctorul nu a terminat de calculat doza necesară şi…

Maximov se uită la telefonul de pe birou. Cu o smucitură puternică trase firul din perete şi aruncă telefonul pe fereastra închisă.

— Nu mă interesează doza, sau viaţa sexuală a lui Chan sau dacă e mâine sau acum! strigă el. Am pierdut şase prizonieri şi trei vehicule!

— Justiţiarii? întrebă Giles.

— Nu, răspunse Maximov. Sunt sigur că a fost Dumnezeu!

— O să-l pregătesc pe Chan, spuse Giles ieşind grăbit din cameră.

— Spune-le la toţi că vreau ca aceşti trei asasini să fie morţi până mâine dimineaţă!

11

Giles Robespierre îi dădu lui Winston S. Chan o cutiuţă cu pastile.

— Pentru ce sunt astea? întrebă Buddha Chan, inima lui bătând la fel de repede ca în timpul luptei sângeroase cu cuţitul.

— Sunt pentru… răni la stomac, îi răspunse Giles zâmbind. Nu vrem să ţi se infecteze rana.

— Da, încuviinţă Buddha. V-aţi gândit foarte bine.

— De ce altceva mai ai nevoie pentru vânătoare? întreba Giles.

— O armă, de preferat un M-16.

— De ce un M-16?

Buddha Chan se uită nelămurit pentru o clipă în gol.

— Nu sunt sigur, spuse el încercând să-şi amintească. Dar pare să fie arma care mi se potriveşte.

— Ce altceva?

Buddha Chan îşi ajustă noua pereche de ochelari de lunetist.

— Un cal?

— Ce?

— Un *cal,* repetă Chan. Terenul este foarte dur. Daca asasinii merg pe stradă va fi mult mai uşor pentru mine să le dau de urmă de pe deal. Sunt mongol. Mongolii sunt cunoscuţi pentru stilul lor de luptă călare.

Giles îşi roti ochii. Drogurile l-au transformat într-un desen animat tridimensional. Tipul are impresia că e Taras Bulba.

Chan văzu expresia de pe faţa lui Giles şi râse.

— Nu-ţi face griji, prietene, o să adun întreg calul…

— Corect, spuse Giles. O să găsesc cel mai bun cal din sat şi o să ţi-l aduc. Fii gata într-o jumătate de oră.

— De ce aşa de repede?

— Justiţiarii au lovit din nou şi au omorât o mulţime de… patrioţi.

Buddha Chan strânse din pumni.

— O să fiu gata.

Giles ieşi din camera de spital. Trecu pe lângă Mariette cure era nedumerită.

— Tipul ăsta e complet nebun!

— Mie-mi spui! Parcă eram la trapez înăuntru. Ia creatura asta

din faţa pentru ceva timp, da? E ca şi cum ai lucra cu explozibile! Dacă îl atingi cum nu trebuie, rişti să-ţi explodeze în faţă.

Giles înghiţi în sec. Poate că nu a fost o idee aşa de bună să-l salveze. S-ar putea să-l fi salvat pe Robespierre pentru moment, dar dacă Chan o lua razna în faţa lui Maximov, Giles vii fi în rahat până la bărbie.

Giles chemă la el un soldat.

— Ia un jeep pentru mine. Am nevoi de trei oameni, bine înarmaţi. Nu vreau M-16. Am nevoie de o mitralieră şi de câteva AK-47, înţeles?

— Da, domnule, răspunse soldatul. Dar pot să întreb unde mergem, domnule?

— Să vedem ce face Dementul, răspunse Giles şi nimeni nu trebuie să ştie. Ai înţeles?

— Da, domnule, replică soldatul. Nimeni. Dar preşedintele Maximov?

Giles îl bătu pe umăr pe soldat.

— Fii atent, *nimeni.* Vreau doar să mă asigur că planul glorios al preşedintelui Maximov nu se duce de râpă.

Soldatul se lumină.

— Da, domnule, am înţeles, domnule. Sunt mormânt.

Soldatul o luă la fugă.

— Da şi mintea mea e de rumeguş, spuse micuţul Giles mergând pe coridor. Ai dat de belea, Monsieur Robespierre, murmură el.

Doamne, era mult mai bine când vindea droguri înainte de război în Marsilia.

Era un criminal de drept comun.

Ah, unde sunt vremurile alea.

Buddha Chan stătea în camera lui şi înghiţea pastile. Nu se simţea bine. Era ceva în neregulă cu corpul lui, cu mintea lui. Îl strângea pieptul. Era ca şi cum inima îi exploda.

Nu putea să-şi închidă ochii.

Dacă se forţa să îi închidă vedea feţe. Feţe ale inamicului. Cei trei asasini. Dar de fiecare dată când îi vedea, apărea şi o a patra faţă.

A lui.

Nu înţelegea cum.

Şi apoi mai era un alt bărbat cu părul lung. Mentorul. Cine era el? Unde se potrivea? Era o întruchipare spirituală, Chan ştia

asta. Şi asta era partea din Chan care nu se simţea bine. Avea putere şi hotărâre. Avea un conducător şi o misiune. Dar undeva de-a lungul drumului îşi pierduse sufletul.

Se cutremură la acest gând.

Se ridică repede. Mintea lui era supraîncărcată. Corpul era obosit, dar cu toate astea părea în formă. Omorâse azi şi se bucurase de asta. Dar ştia că ucisese şi înainte. Dar nu fusese atât de plăcut.

Ce devenise?

Unde se îndrepta?

Auzi sunet de copite pe caldarâmul de afară. Îşi aminti unde se duce. Mergea în zona deluroasă. Mergea la vânătoare.

Urma să distrugă.

Să vâneze şi să distrugă inamicii prietenilor lui Giles şi Maximov.

Buddha Chan, îmbrăcat complet cu echipamentul de camuflaj îşi ajustă ochelarii de lunetist. Ieşi din camera de spital, trecând pe lângă Mariette care era palida şi părăsi clădirea.

Robespierre îl aştepta afară, lângă el având un armăsar negru.

— E frumos, nu? spuse Robespierre încet.

Buddha Chan zâmbi. Într-adevăr era un animal frumos. Merse până lângă el şi îl bătu uşor pe cap.

— Tu şi cu mine o să fim o echipă, zise el.

Echipă. Clipi. *Parte dintr-o echipă.* Calul fornăi, aducându-l din nou pe Chan în prezent.

Robespierre îi dădu o puşcă şi muniţie. Chan le luă. Puse puşca pe umăr şi încărcătoarele la centură.

— Vrei şi ceva de mâncare?

— Nu o să am nevoie, spuse Chan aruncându-se în spatele calului.

— O să te hrăneşti din natură? întrebă Robespierre.

— Nu, răspunse Chan zâmbind. Nu o să lipsesc aşa de mult.

Buddha Chan se uită la micuţul Giles care stătea lângă cal.

— Şobolanii sunt uşor de găsit, explică el. Sunt uşor de prins. Şi cel mai uşor e să-i omori.

Chan lovi cu călcâiele în coastele calului şi ieşi în galop din sat.

Robespierre îl urmări cum se îndepărtează.

— Al dracului să fiu dacă nu seamănă cu Ginghis Han.

12

Mamudi conducea camionul pe drumul de munte. Crazy Jack Keenan se uita atent în jur din scaunul de lângă şofer.

În spatele camionului stăteau cei patru bătrâni, cei şase copii şi Kinski. Cei patru strânseră cu putere armele. Kinski îşi luă calm puşca. Era soldat de prea mult timp ca să nu observe cea mai mică mişcare cu coada ochiului.

Kinski se întoarse cu faţa la tânărul Georg.

— Deci, puştiule, spuse el, povesteşte-mi despre călugări.

— Fraţi.

— Călugări, fraţi, surori, veri, zise Kinski dând din umeri. Spune-mi despre călugări.

— Sunt oameni de treabă, începu băiatul.

— Mi-am dat seama de asta, îl întrerupse Kinski. Vă tratează cum trebuie?

— Da.

— Eşti o adevărată enciclopedie, nu? întrebă Kinski.

Puştiul zâmbi palid.

— La tine, spuse el, cum se zice în limba ta? *Pescuieşti?!*

Kinski începu să râdă.

— Da, cred că da.

— Mulţi dintre părinţii noştri au murit în ultimul război. Fraţii ne-au luat la ei. Ne-au învăţat. Ne-au adăpostit. Ne-au antrenat.

— V-au antrenat… pentru ce?

— Pentru neprevăzut, replică Georg.

— Aha, da… spuse Kinski devenind nerăbdător.

— Ne-au antrenat bine, adăugă Georg.

— Dacă v-au antrenat aşa de bine, cum se face că aţi căzut în mâna băşiţilor de la FSE?

— Noi eram şase, spuse calm Georg. Eu sunt cel mai mare. Am doisprezece ani. Ei erau mai mulţi. E simplu.

— Eşti o figură, puştiule, replică Kinski.

— Umorul nu e specialitate mea, spuse micuţul cu o faţă serioasă.

— Hei, tu eşti un puşti, zise Kinski. Când eu eram de vârsta ta…

— Când tu erai de vârsta mea, continuă Georg ideea, lumea era altfel.

Kinski se încruntă.

— Aici m-ai prins.

L-ar fi ciufulit pe băiat dar, ce dracu', ar fi trebuit să îl pieptene din nou. Ura să vadă un păr nearanjat.

— Hei, porni Kinski o altă discuţie, cum se face că prietenii tăi nu vorbesc cu noi?

— Aşa au fost învăţaţi, răspunse calm Georg.

— Din nou Fraţii?

Georg încuviinţă.

— Eu sunt şeful lor. Eu vorbesc. Şi cu asta basta.

— Tu nu eşti un puşti, eşti un pitic, zise Kinski.

— O să cresc, replică Georg uitându-se spre dealuri. În multe direcţii.

— Nu-ţi face nici o grijă, interveni Kinski devenind nervos din cauza mişcării băiatului. Nu suntem urmăriţi.

— Nu sunt sigur de asta, veni replica băiatului.

— Ei bine, eu sunt, spuse Kinski cu putere. Şi eu sunt soldatul, nu?

Georg dădu din cap.

Heinz se întoarse către Kinski.

— Spune-i prietenului tău musulman să o ia pe drumul ăsta forestier.

— OK, îi zise Kinski, dar o să fie ca naiba pentru maşină, apoi întorcându-se către Freddie, ia-o la stânga. Ordinele grasului.

Mamudi oftă şi luă o curbă bruscă pe un drum care semăna mai degrabă cu o potecă.

Lui Jack nu-i prea plăcea terenul, izolat şi plin de copaci singuratici. O creangă se lovi de parbriz.

— Ţineţi capetele la cutie, strigă Keenan. Nu vreau nici o decapitare.

Kinski se lăsă în jos, în spatele camionului.

— Hei, Georg, strigă Kinski, ştii ce înseamnă cuvântul?

— Da, ştiu, răspunse el solemn. Părinţii mei….

— Rahat, oftă Kinski.

— Ţi-am spus să…

— Să nu înjur, continuă Kinski. Ştii, Georg, începi să devii ca o bubiţă în cur.

Băiatul începu să râdă.

— Asta nu am mai auzit-o vreodată.

— Era şi timpul, zâmbi Kinski. Pentru că atunci când te vei face mai mare o să devii un adevărat buboi în fund.

Acum toţi băieţii râdeau.

— Suntem aproape ajunşi, zise Heinz.

— Încetineşte, Freddie, strigă Kinski aplecându-se.

Camionul se opri în faţa unui deal înalt, stâncos.

— Aici este, prieteni, zise Heinz coborând din camion.

Baela, Bruno şi Dwight coborâră şi ei.

Kinski sări şi el din camion ca Eroii Flynn.

— Voi, copii, staţi aici, da?

Georg încuviinţă.

Mamudi şi Keenan ieşiră din cabină şi îi urmară pe cei patru traficanţi. Urcară pe o pantă care înainte fusese o intrare într-o peşteră.

Cineva o aruncase în aer.

Gaura aceea în munte era acoperită de bucăţi de stâncă de mărimea unui camion.

— Nu înţeleg asta! exclamă Heinz. Aceasta peşteră ne ducea la arme.

— Tare! mormăi Jack. Când a fost ultima dată când aţi venit aici?

— Acum şase luni, răspunse Heinz.

— Nu, sări Baela. Cred că acum nouă.

— Nu era în februarie? întrebă Buno.

— Cine mai ştie din februarie? întrebă Dwight. Era foarte frig, asta e tot ce îmi amintesc. Mi-am rupt toporul.

— Doamne! Nu-mi vine să cred!

— Tu ne spui acum că armele sunt ascunse într-o peşteră şi că intrarea a fost aruncată în aer? exclamă Mamudi.

— S-ar putea să se fi prăbuşit peştera, începu Baela.

— Aveţi des cutremure pe aici?

Cei patru bătrâni stăteau înmărmuriţi în faţa intrării în peşteră.

Rafală.

Heinz se rostogoli înainte, lovit în piept.

— La pământ! strigă Mamudi.

Cei trei justiţiari se aruncară la pământ.

— Ce dracu’ se întâmplă? întrebă Jack.

— Un lunetist, zise Kinski încruntându-se.

Din nou se auzi o altă împuşcătură.

Baela se roti într-o mişcare urâtă de balet, capul despicându-se chiar deasupra ochilor. O bucată de creier ateriză chiar lângă Kinski.

— La pământ, tembelule!

O altă împuşcătură răsună între munţi.

Corpul lui Bruno fu aruncat în aer, din gâtul lui ţâşnind un jet de sânge.

— Dumnezeule! şopti Kinski. Copiii! Copiii sunt încă în camion.

Kinski se ridică în picioare.

— La pământ! îi ordonă Jack.

— Mă pupi în cur! replică Kinski alergând către camion.

O altă împuşcătură.

Dwight căzu ultimul, ochiul lui drept dispărând pur şi simplu, ţeasta lovindu-i-se de muntele în care erau ascunse armele.

Din nou altă împuşcătură.

Un nor de praf se ridică de lângă capul lui Jack.

— Căcat! murmură el.

Dintr-o dată se auzi sunetul unor rafale rapide care străpungeau dealurile din jurul lor. Sute de gloanţe zburau prin aer, trecând peste capetele lui Jack şi Mamudi.

— Allah veghează asupra noastră, spuse Mamudi rostogolindu-se sub un tufiş.

— Pe naiba, spuse Jack. Uită-te puţin în spate.

Mamudi se uită peste umăr. Kinski era doar la jumătatea drumului către camion, dar folosindu-se de camion ca de o pavăză cei şase băieţi, cu puştile M-16 în mână, trăgeau foc de acoperire, rafală după rafală.

— Să mergem, zise Jack.

Mamudi şi Jack o luară la fugă spre camion.

Georg şi ceilalţi puşti continuau să tragă spre dealuri.

Kinski sări în spatele camionului şi începu şi el să tragă cu puternica AK-47.

Jack veni în partea dreaptă a cabinei trăgând nebuneşte în timp ce Mamudi se aruncă la volan şi pomi cu camionul în josul pantei.

— Puteţi să vă opriţi din tras acum, zise Georg.

Kinski dădu din cap confuz. Dar cu toate astea se opri.

— Era doar un singur om, explică băiatul. L-am speriat.

Ceilalţi cinci încuviinţară.

— Eşti sigur? întrebă Kinski.

— Un om pe un cal. Ne-a urmărit vreo trei kilometri De sus de pe dealuri.

— L-ai văzut? întrebă cu gura căscată Kinski.

— Bineînţeles, răspunse calm Georg.

— Toţi l-aţi văzut?

Cei cinci încuviinţară.

— Şi nu ne-aţi spus? sări la ei Kinski.

— Tu mi-ai spus că aici tu eşti soldatul, tu eşti expertul, replică Georg. Fraţii ne-au învăţat să-i respectăm pe…

— Pe cei în vârstă, oftă Kinski. Rahat.

Georg începu să vorbească.

— Eu…

— La naiba cu înjuratul, spuse Kinski tăindu-i avântul, apoi ghemuindu-se într-o parte a camionului cu arma în mână.

— Nu-ţi face probleme, spuse puştiul, încercând să-l liniştească. Se va retrage pentru o vreme. Pare să fie cea mai bună mişcare tactică.

— Mersi…

— Îmi pare rău de cei patru, spuse Georg.

— Asta nu rezolvă nimic, puştiule, spuse Kinski.

— Oricum ar fi murit, oftă puştiul.

— De unde ştii asta? întrebă Kinski.

— Erau deja consideraţi trădători de acum două săptămâni. FSE i-a lăsat să intre într-o capcană.

Kinski se prăbuşi în spatele camionului.

— Iisuse!

Jack, care rămăsese atârnat de o parte a cabinei se uită la puşti.

— De unde ştiţi voi atât de multe?

— Fraţii ne-au învăţat o mulţime de lucruri, replică el.

— De ce nu ne duci la ei? întrebă Jack. Aş vrea să-i cunosc şi eu pe aceşti fraţi atotştiutori.

— Deja sunt aici, zise Georg.

Jack aproape căzu când Mamudi puse o frână bruscă.

Jack se roti. În faţa camionului stăteau douăsprezece siluete în rasă de călugăr, cu Uzi în mână. Keenan încercă să-şi ridice arma.

— Oh, nu, veni o voce cu adevărat irlandeză din spatele lui. Eu nu aş face asta dacă aş fi în locul tău.

Jack se uită peste umăr. Un tip cu părul roşu, cam la şaptezeci de ani, venea înspre el cu un Uzi în mână.

— După culoarea părului cred că eşti un creştin adevărat. Dar trebuie să-ţi spun că dacă nu laşi trăgaciul în pace o să te fac arşice.

Jack şi Mamudi schimbară priviri mirate.

Kinski, aflat încă în spatele camionului, se uita liniştit la cer.

— Bun venit în Zona Crepusculară, zise el calm.

Îşi ţinea arma ridicată. O mână puternică i-o luă.

— Vei primi asta înapoi imediat ce vom ajunge la şcoală, spuse o voce. Dar acum nu putem să riscăm nimic.

O figură plinuţă, care semăna cu Little John din Robin Hood, urcă încet în spatele camionului.

— Îmi pare rău de tovarăşii voştri, îi spuseră lui Kinski, bătrânii. Dar…

— Ştiu, ştiu, oftă Kinski. Oricum trebuia să moară.

Bărbatul încuviinţă.

— Pe aici, vă rog, spuse fratele mai în vârstă.

Pentru unul care părea aşa de gras se mişca destul de repede.

Undeva sus, deasupra drumului, stând lângă cal, o „moacă” era aplecată vomitând puternic. Dăduse greş. „Ce se întâmpla cu el?” înghiţi un pumn de pastile şi încercă să se calmeze, pentru ca nici pieptul şi nici capul să nu-i explodeze.

Îi curgea nasul. Îi curgeau lacrimile. Îl durea pe dinăuntru.

Se ridică încet. Îşi scutură capul pentru a scăpa de durere. Drogurile îi intrau din nou în organism făcându-i inima să-i bată mai repede.

Acum avea o misiune.

Şi era aceea să ucidă.

Să ucidă pe toţi care îi stăteau în cale.

Să-i ucidă pe toţi care îl separau de Justiţiari.

Partea a II-a

„E fericită acea casă în care relaţiile se bazează pe caracter.”

Emerson.

13

Sub îndrumările fraţilor, Mamudi ghidă camionul spre intrarea castelului gotic care avea turnuri de apărare şi un pod care se ridica. În locul şanţului de apărare era acum sârmă ghimpată.

— Doamne! exclamă Crazy Jack. Mă simt ca Renfield vizitând castelul lui Dracula.

— Păi, zise Mamudi, fraţii sunt îmbrăcaţi potrivit cu evenimentul, oricum.

Călugării, cu mitraliere Uzi în mână, conduseră camionul înăuntru verificând atent zona. Odată ajunşi acolo îşi lăsară jos puştile şi îi întâmpinară pe Justiţiari respectând formalităţile.

— Eu sunt fratele Claude, spuse bărbatul cu părul roşu. El este fratele John, continuă el arătând spre un altul. Şi ei sunt... o să vă fac cunoştinţă cu ei mai târziu.

Cam vreo douăzeci de copii, toţi sub doisprezece ani, veneau strigând pentru a-l întâmpina pe Georg şi pe camarazii lui.

— Frumos loc, îi spuse Jack fratelui Claude.

— Nouă ne place, recunoscu fratele Claude. A fost o afacere, continuă el uitându-se la Jack.

— Cred şi eu, zâmbi Kinski. Oare armele voastre i-au influenţat pe agenţii imobiliari?

Fratele Claude începu să râdă.

— O să ajungem şi la povestea castelului în câteva minute. Acum să mergem să ne spălăm şi să ne pregătim de masă. Sunt sigur că aţi umblat destul de mult. Probabil că nu aţi mai avut parte de o masă decentă în cele patru luni, de când lucraţi în zonă.

— De unde ştii că am fost aici? întrebă Mamudi.

— Avem şi noi căile noastre, fu singurul lucru pe care îl mai spuse fratele, întorcându-se cu spatele la ei şi mergând către uşile de stejar masiv care duceau în foaierul castelului.

— Ce e tipul ăsta, un clarvăzător? zise Kinski dând din cap.

— V-am spus că fraţii ştiu o mulţime de lucruri, spuse Georg, însoţindu-şi noii prieteni.

La o oră după aceea, Justiţiarii, copiii şi toţi fraţii erau aşezaţi la o masă mare. Mâncarea era din plin: vânat, legume proaspete şi vin roşu.

Kinski era gata să se apuce de mâncat când Georg îi aruncă o privire.

Kinski se lăsă pe spate, în scaun. Georg zâmbi la el.

— Binecuvântează, Doamne, aceste daruri ale Tale pe care le primim acum, prin Mila Ta şi a lui Hristos, Domnul Nostru, Amin, spuse fratele Claude.

— Amin, veni răspunsul celor de la masă.

Mamudi se scărpină în cap şi spuse şi el „amin.” Fratele Claude se uită la el.

— Apreciez asta, domnule Mamudi.

— Cum se face că voi ştiţi atâtea despre noi şi noi nu ştim nimic despre voi? întrebă Jack.

— Foarte simplu, replică fratele Claude. Cea mai mare parte dintre noi suntem din Europa de Vest. Aşa cum ştiţi înainte de 1990, religia nu era foarte bine primită în această parte a Europei. Dar, cum spiritul glasnostului opera, ni s-a permis să trecem din nou la religie. Bineînţeles, că voiam să păstrăm legătura cu fraţii noştri din vest, aşa că am fost lăsaţi să aducem echipamente radio. Am construit un emiţător şi un receptor în vârful unui turn. Dar de la terminarea ultimului război, a trebuit să ţinem acest radio în secret. Aşa că în ultimii ani am monitorizat transmisiile. Prezenţa trupelor FSE face această transmisie foarte periculoasă. Am auzit de Justiţiari în ultimii trei ani. Adunând bucăţi de informaţie ne-am închipuit că trebuie că vă îndreptaţi către zona asta. Discursul rostit de regele Shatterhand ne-a oferit şi alte indicii în acest sens. Aşa că tot ce am avut de făcut a fost să stăm şi să aşteptăm. Am trimis băieţii pentru a vedea ce străini au apărut în zonă.

— De unde ştiaţi unde o să fim? întrebă Mamudi.

— Era logic, răspunse fratele Claude. În ultimii patru ani un grup de localnici lua muniţie şi arme din peşteră. Din cauza asta suntem şi noi aşa de bine înarmaţi. Am auzit de războiul din Italia

şi am presupus că preşedintele Maximov va trimite trupe pentru a găsi armele.

— Şi din cauza asta aţi aruncat în aer intrarea? întrebă Jack uimit.

— Da. Şi a fost nevoie de toată dinamita pe care o aveam, recunoscu fratele Claude. Am crezut că e o idee destul de prudentă pentru a-i ţine departe pe soldaţii FSE. Până azi acest loc a fost ţinut în secret. Doar traficanţii ştiau de el, în afară de noi şi copii. Ah, mulţumesc pentru că le-ai salvat viaţa. Nu mi-ar fi plăcut să am nişte martiri aşa de tineri pe conştiinţă.

Jack se uită la omuleţ.

— Îţi dai seama ce mare căcat ai făcut?

— Nu înjura, te rog, spuse fratele Claude ridicând o mână.

— Mă doare în cur de înjurături! spuse Jack cu faţa roşie. Îndată ce soldaţii FSE vor descoperi cadavrele din faţa intrării, lucru de care sunt sigur, vor intra direct în peşteră. Ei au explozibilul necesar pentru a curăţa intrarea. Într-o săptămână armamentul va fi în drum spre Italia. Aliaţii nu vor mai avea nici o şansă.

— Calmează-te, căpitane Jack, interveni fratele Claude. Acum nu trebuie decât să-i opreşti, nu? Că tot veni vorba, întrebă fratele John muşcând dintr-o bucată de friptură, parcă trebuia să fiţi patru?

— Unul dintre noi a… murit, murmură Kinski. Heinz…

— Heinz avea gura cam mare, explică fratele John. Din cauza asta a şi fost trecut pe lista neagră alături de ceilalţi. Omul ăla vorbea în continuu. Ar fi putut să fie irlandez. Prietenul vostru a murit, în masacrul din sat?

— Da, încuviinţă Kinski.

— Va fi amintit în rugăciunile noastre, mâine dimineaţă.

— Sunt sigur că i-ar fi plăcut asta, zâmbi Mamudi.

— La fel ca şi celuilalt soldat al vostru căzut şi el la datorie, Thomas Bee, adăugă fratele Claude. Este pomenit în rugăciunile noastre de când a murit acum trei ani.

Jack se lăsă pe spate în scaun simţind că pierde controlul asupra misiunii.

— Bun, atunci se pare că te-ai gândit la întregul plan. De ce nu ne spui ce trebuie să facem.

— Nu fi tulburat, căpitane Jack, spuse fratele Claude bând o gură de vin. Face rău la sucurile gastrice. Acum avem timpul de partea noastră. Oamenii mei au luat cadavrele din faţa peşterii.

În ceea ce-i priveşte pe soldaţii FSE, acei oameni au dispărut odată cu voi. Iar voi o să fiţi în siguranţă aici.

— Dar cum rămâne cu lunetistul? întrebă Kinski. Georg a văzut un tip călare.

— Vom avea grijă de el, îl asigură fratele Claude. Trei fraţi îl caută chiar acum. Nu va fi foarte greu de găsit.

— Cel mai bine ar fi să aibă grijă să nu-şi ardă cur… dosurile, spuse Jack. Ăsta e bun. Foarte bun. Ne-a urmărit şi a tras asupra noastră fără să-l vedem măcar.

— Nu a fost chiar atât de bun, zise Georg radiind. Noi, „puştii”, l-am văzut tot timpul.

— Nu mai ai nimic de pus în gură? îl întrebă Kinski pe puşti.

— Nu, spuse Georg surâzând. Am terminat de mâncat.

— Teme?

— Nu.

— Bine, replică Kinski golind un pahar.

— Hei, băieţi, zise fratele Claude. Cred că e timpul să vă duceţi la culcare. Nu vrem să vă obosim prea tare. Mâine va fi o zi grea. Şi eu şi fraţii avem ceva de discutat cu oaspeţii noştri.

Băieţii se ridicară imediat de la masă.

— Nu aţi spus noapte bună oaspeţilor, le zise fratele Claude.

— Noapte bună, spuseră toţi deodată.

— Da, da, murmură Kinski. Puricii să vă sărute.

— Deştepţi copii, zise Mamudi.

— Da, dar sunt prea precoce.

Fratele Claude dădu din umeri.

— Trebuie să fie, domnule Kinski. Vedeţi, voi aţi făcut multe în Europa de Vest. Aveţi ceva pe care să vă bazaţi. Nu vreau să spun că nu a fost greu şi că s-a făcut fără sacrificii. Dar aici? Încă de la începutul acestui secol oamenii din aceste ţări au trăit cu grumazul sub cizmă. Primii: naziştii. Apoi URSS-ul. Oricine ajungea undeva la putere, se punea cu bâta pe aceşti oameni. Când am ajuns noi am avut prea puţin timp la dispoziţie să mai punem lucrurile la punct, înainte ca jumătate din lume să explodeze. Îi tratăm ca pe nişte adulţi pentru că suntem nevoiţi. Crezi tu că îmi place să arăt unui copil de zece ani cum se curăţă o puşcă M-16? Eu nu am fost crescut aşa, cu toate că în ţara mea de baştină, Irlanda de Nord, eram forţaţi uneori să facem şi asta. E o lume tristă, prieteni. Şi aşa a fost demult.

Jack încuviinţă uşor.

— Deci, ce propui să facem, frate Claude?

— Păi, părerea mea... începu fratele Claude aprinzându-şi o pipă veche şi trăgând câteva fumuri. Aveţi trei posibilităţi. Timpul e de partea noastră, putem să punem toţi umărul la treabă şi să curăţăm intrarea în peşteră.

— Asta ar putea să ia câteva zile, exclamă Kinski.

— Toţi suntem puternici şi avem şi unelte, inclusiv pe puşti.

— Apoi ce? întrebă Mamudi.

— Încercăm să vă trecem în siguranţă spre casă cu armele.

— Prea riscant, spuse Jack. Am avea noroc dacă am trece până în Austria.

— La fel m-am gândit şi eu, zise Claude. Sau putem lansa un atac asupra FSE, în zonă pentru a ne asigura că nu pun mâna pe arme.

— Suntem prea puţini, zise Jack.

— Eşti irlandez sigur, remarcă Claude zâmbindu-i lui Jack. Şi eu aş fi renunţat la această opţiune. Dar există şi o a treia cale.

— Care ar fi aia? întrebă Jack.

— Să ajungem la arme şi să le aruncăm în aer. Le dăm celor din FSE la boaşe, Doamne iartă-mă că vorbesc urât!

— Nici noi nu punem mâna pe arme, spuse Mamudi zâmbind, dar nici ei nu au cum să se mai bucure de ele.

— La asta mă gândeam şi eu, replică fratele Claude. Hei, vezi că ai nişte funingine pe ochi.

Mamudi îşi scoase ochiul de sticlă şi îl băgă în paharul de vin din faţa lui, ştergându-l cu grijă cu un şerveţel.

Fratele Claude zâmbi.

— Voi sunteţi exact ce am sperat, ba chiar mai mult. Deci ne-am înţeles?

— Cred că da, replică Jack. Dar să ajungem la arme...

— Aş putea să-i trimit pe puşti să şutească nişte explozibil, replică Claude.

— Mult prea periculos, răspunse Kinski. Adică, dacă nu i-am fi văzut azi ar fi fost fu... violaţi şi apoi omorâţi.

— Zona e plină de soldaţi FSE, fu de cord şi Mamudi.

— Mulţumită gurii sparte a lui Heinz, murmură Jack.

— Oricum, Dumnezeu să-l ierte, acum vorbeşte cu îngerii în ceruri şi îi înnebuneşte şi pe ei. Aşa că nu prea mai are cum să ne încurce planurile acum.

— Deci, zise Jack gânditor, intrăm în peşteră şi aruncăm în aer muniţia.

Mamudi, un expert în explozibili, zâmbi.

— Tot muntele ar trebui să explodeze la ce e acolo.

— Aşa că mâine săpăm, conchise Claude suflând fumul.

— Dar necunoscuta rămâne timpul, interveni Jack. Trebuie să-l luăm în considerare şi pe lunetistul nostru. El ştie unde e locul. Acum poate fi la sediul FSE şi poate spune totul.

— Oamenii pe care i-am trimis după el, zise fratele Claude, sunt bine antrenaţi. Unul dintre ei a luptat în Indochina alături de francezi, fost legionar. Celălalt este un fost soldat britanic. Cel de-al treilea, înainte de chemare a fost unul dintre cei mai mari criminali din Polonia din timpul Solidarităţii. Ucide pe oricine din orice motiv. E foarte bun la sugrumat.

— Cu toate astea, lunetistul a fost bun, replică Jack.

— Dar nu v-a omorât şi pe voi trei, nu? întrebă Claude.

— Da, dar puştii tăi ne-au ajutat aici, spuse Kinski.

— Atunci ştim că are o slăbiciune, replică Claude continuând să pufăie din pipă. Ştim că nu e sinucigaş. În timpul celui de-al doilea război mondial am fost şi eu în armată şi am citit rapoarte despre acei japonezi... Nu se opreau de la nimic pentru a se asigura de victorie.

— Bine, interveni Jack. Nu e sinucigaş. Dar dacă oamenii tăi dau greş...

— Nu vor da greş, spuse Claude radiind. Acest trio a ţinut departe de şcoală soldaţii FSE chiar de la ultimul război. Sunt foarte inventivi. Şi mai mult, acoperă orice urmă după ce fac victimei o înmormântare creştinească.

— Dacă eşti aşa de încrezător... începu Jack.

— Da, sunt, căpitane Jack.

— Atunci nu mai trebuie să ne gândim decât la o singură problemă, zise Mamudi.

— Şi care ar fi aia?

— Dacă avea întăriri? Dacă nu era singur.

— Imposibil, remarcă Claude. Fraţii mei ar fi observat, dacă mai erau şi alte trupe.

Fratele Claude le zâmbi celor trei.

— Acum să mergem în bibliotecă şi să bem ceva şi să mai schimbăm două vorbe.

Jack ezită. Dintr-un anume motiv nu putea să împărtăşească încrederea bătrânului.

14

Fratele Brian, fratele Edouard şi fratele Alan se târau prin tufişuri, ascunşi de noaptea fară stele.

— Să ne despărţim, zise fratele Edouard – un tip slab înarmat cu un pumnal şi cu un Uzi. E undeva în zonă, pot să-l simt.

— Şi eu, recunoscu Brian. Dumnezeu fie cu tine.

— Şi cu tine, replică Edouard.

— Cu noi toţi, şopti Alan.

Cei trei tipi îmbrăcaţi cu rase călugăreşti intrară şi mai adânc în tufişuri.

Fratele Edouard îşi ţinea arma la nivelul stomacului. Nu-l va lăsa pe lunetist să scape.

Nu observă sârma subţire din tufiş.

Se împiedică şi începu să blesteme.

Blestemul îl trimise în ceruri.

Pământul de sub el erupse.

Simţi cum corpul se desparte de suflet, făcându-se bucăţi. Când încercă să strige simţi cum gâtul nu mai face parte din corp. Capul i se rostogoli în ţărână la fel ca şi arma care ateriză neatinsă pe pământ.

— Frate Edouard? mai apucă să spună fratele Brian înainte să simtă o sârmă în jurul gâtului. Ceva sau cineva era în spatele lui, un lucru oribil. Fratele Brian aruncă arma şi duse mâinile la gât.

Mai înainte ca degetele să-i ajungă la gât, sârma deja începea să-i taie pielea. Mâinile i se zbătură în aer iar capul îi veni pe spate ca al unei păpuşi dezarticulate.

Mâinile continuară să agite aerul timp de un minut. Asasinul continua să strângă sârma. Fratele Brian se întreba de ce nu a simţit atacul. Ăsta a fost ultimul lucru la care se mai gândi. După aceea se instală stăpână, moartea.

Fratele Alan ştia instinctiv că se întâmplă ceva rău. Foarte rău. Auzi un sunet, apoi linişte. Era din nou în arena luptelor de gherilă. Nu mai simţise asta de mult timp. Îşi ridică arma. Ceva sau cineva era acolo.

Se ghemui la pământ, picioarele lui încălţate cu sandale aproape că nu mai scoteau nici un sunet în liniştea pădurii.

Continuă să meargă aşa ghemuit uitându-se în toate direcţiile.

Auzi un sunet ca un vâjâit.

Era un liliac? Poate o bufniţă care zbura prin pădure?

Îşi dădu seama că nu e nici una dintre astea când lama cuţitului i se înfipse în spatele capului, aruncându-i corpul pe pământul mort al pădurii.

Începu să spună ceva.

— Te blestem în numele lui Ii…

Atât mai putu mintea lui să transmită corzilor vocale.

Continuă să se rostogolească până când trupul lui se lovi de un copac.

Buddha Chan nu recunoscu ce copac e.

Nu conta.

Îşi adună armele şi luă tot ce se putea de la cadavre pornind să urce dealul.

Dintr-o dată corpul îi fu cuprins de convulsii.

Se simţi ca şi cum ar fi explodat.

Duse mâna la centură şi scoase de acolo un pumn de pastile.

Le duse la gură şi el înghiţi. Simţi cum corpul i se trezeşte la viaţă. Era invincibil. Era de neucis. Era omul preşedintelui.

15

Jeepul condus de Giles Robespierre intră cu viteză în sat. Preşedintele Evgheni Maximov ieşi din han urlând.

— Unde dracu’ ai fost? întrebă el gesticulând furios.

Giles ieşi din jeep.

— L-am urmărit pe monstrul nostru, replică Robespierre.

— Din ordinele cui? ceru din nou să afle Maximov.

— Am crezut că e o mişcare prudentă, mărturisi Robespierre.

— Te-aş putea ucide pentru că ai intervenit în misiune, declară Maximov.

— Da, preşedinte Maximov, replică Robespierre, dar cred că am procedat bine.

— I-a terminat Chan pe Justiţiari?

— Nu încă, răspunse Giles.

— Ce?

— Dar a făcut ceva aproape la fel de bun, replică Robespierre. I-a omorât pe cei patru traficanţi.

— Şi ce dacă? începu din nou să se enerveze Maximov. Oricum trebuiau să moară.

— Da, fu de acord Robespierre, dar ne-a dus şi la locul unde sunt ascunse armele.

— Da? întrebă Maximov fericit.

— Da, răspunse Robespierre scoţându-şi pieptul în afară.

— Şi unde sunt armele?

— Cam la vreo treizeci de kilometri de aici. Ştiu locul exact, declară Giles.

— Atunci du-ne imediat acolo, ordonă Maximov.

— Nu e chiar aşa de simplu.

— Şi de ce, mă rog?

— Intrarea în peşteră a fost blocată, se pare cu explozibili. Nici traficanţii nu ştiau asta.

— Aşa că ce e de făcut?

— Va trebui să punem şi noi explozibil pentru a intra în peşteră.

— Armele sunt într-un munte?

— Da, se poate vedea puţin şi de aici, un masiv de granit. Cred că are zeci de mii de ani. Dar intrarea e blocată.

— Atunci deblocheaz-o! replică Maximov.

— M-am gândit şi eu. Poate la noapte o să desenez zona şi dumneavoastră îmi puteţi aduce nişte experţi în explozibili. Facem un plan iar mâine la răsărit plecăm şi cred că suntem cu armele înapoi cam pe la prânz.

Maximov se forţă să zâmbească.

— Auzi, Giles Robespierre, pentru un pungaş de doi bani reuşeşti să mă uimeşti.

— Eram sigur că am să fac asta la un moment dat, domnule. Aşa că, între mine şi dumneavoastră, e totul uitat?

— Nu, zise Maximov zâmbind în continuare. Dar totul va fi lăsat deoparte când vei veni mâine după-amiază cu convoiul cu arme. Un convoi plin cu arme de care avem nevoie pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna rebeliunii din vest.

Maximov se întoarse şi dispăru.

Giles Robespierre urmări muntele de om plecând. Apoi se întoarse către câţiva soldaţi FSE mai tineri.

— L-aţi auzit pe preşedinte! Trebuie să am totul la dispoziţie. Vreau oameni, experţi în explozibile. Vreau hârtie, creioane, un birou şi cel mai mult, aduceţi-mi o sticlă de vin. Să-mi aduc aminte detalii într-o stare ca asta, necesită concentrare.

Se îndreptă către camera lui din han.

Dacă Robespierre era norocos, Buddha Chan deja îi va omorî pe Justiţiari încă din noaptea asta.

Dacă nu va avea norocul ăsta, la răsărit se va chinui să ia armele, cu Justiţiarii suflându-i în ceafă.

Intră în han şi urcă în cameră. Niciodată nu avusese noroc în viaţă.

Avea nevoie de vinul ăla.

16

Keenan şi Kinski se sculară într-un sunet tânguitor de clopote.

— Ceva se întâmplă, spuse Jack coborând din pat.

— Ceva la care nici nu vreau să mă gândesc.

Se îmbrăcară şi ieşiră pe cât se poate de repede.

La primul etaj, Mamudi care se trezea de obicei devreme stătea de vorbă cu Georg.

— Deci, spunea el, secta sunniţilor din Islam nu a dispărut din religia noastră. Diferenţa majoră, este că noi nu avem un salvator. De asemenea noi nu credem că toţi cei care nu cred în islam sunt condamnaţi să meargă în iad. Noi credem că Dumnezeu, cu mâna sa protectoare este tot timpul de partea majorităţii, care nu se poate înşela. Noi credem că toate religiile, indiferent care ar fi, sunt binecuvântate de un „dumnezeu" nevăzut, aşa că aderăm şi noi la vorbele profetului „diferenţele de opinie din comunitatea mea sunt o binecuvântare."

— Deci, interveni, Georg, tu spui că e mai bine dacă sunt mai multe religii.

— Da, replică Mamudi, dar numai dacă sunt bine intenţionate. Vezi, noi credem că raţiunea umană este incapabilă să deosebească binele de rău şi că faptele au caractere de bine sau rău, numai atunci când ele sunt dăruite de Dumnezeu cu aceste caractere. Şi asta pentru că omul, în starea lui naturală, priveşte interesul lui egoist ca fiind bun şi tot ce stă în calea lui ca fiind rău, deci raţiunea umană nu este credibilă.

— Cred că înţeleg, zise Georg.

Chiar în acea clipă începură să bată clopotele. Mamudi şi Georg se ridicară în picioare. În câteva secunde apărură Kinski şi Keenan.

— Ce se întâmplă? întrebă Mamudi.

— Ceva nu e în regulă, răspunse Georg. Să mergem.

Cei patru coborâră afară.

În curtea castelului într-o căruţă trasă de un catâr se aflau corpurile mutilate ale celor trei călugări trimişi să-l omoare pe lunetist.

Keenan, îndepărtând emoţiile, se uita la rămăşiţele celor trei. Fratele Claude veni lângă el.

— E o atrocitate, şopti el.

— Nu, replică Keenan calm, asta e treabă de profesionist. Toţi aceşti oameni au fost prinşi pe picior greşit. Dacă erau aşa de buni pe cât spui, atunci au avut de-a face cu un asasin bine pregătit. Nu-l interesează pe cine sau cum omoară. A avut şansa să fugă, dar a ales să dea piept cu atacatorii. Poţi să fii sigur că acum e pe urmele noastre.

— Deci toate planurile noastre cu privire la armament au căzut, zise Claude cu un oftat.

— Toate în afară de unul, replică Keenan.

— Şi care e ăla?

— Să aruncăm rahatul de munte în aer.

— Şi cum vei face asta?

— Avem ceva explozibil plastic, răspunse Keenan. L-am „împrumutat” de la cei care voiau să-i omoare pe puşti.

Fratele John veni repede la ei.

— Veşti şi mai rele, spuse el.

— Ce poate fi mai rău decât atrocităţile astea? întrebă fratele Claude.

— Am găsit lângă cadavre urme de jeep, veni răspunsul fratelui John. Nu sunt foarte vechi. Se îndreptau către sat.

— Deci, zise Jack, asasinul nostru are sprijin. Poţi să fii sigur că soldaţii FSE sunt acum la peştera cu arme.

— Şi ce sugerezi să facem? întrebă fratele John uitându-se la toţi.

Fratele Claude oftă.

— Nu prea aveam multe de făcut decât să aruncăm la dracu’ în praznic muntele ăla. Doamne, iartă-mă!

Keenan zâmbi.

— Vorbeşti ca un adevărat irlandez.

— Mă piş, zise fratele Claude îndreptându-se către clădirea principală a castelului. Nu mai avem mult timp.

17

— Nu putem merge cu tine, anunţă fratele Claude. E împotriva principiilor noastre. E împotriva moralităţii.

— Nu-mi turna mie băşini despre moralitate, replică Keenan. Aveai o trupă de asasini care omora soldaţi FSE.

— Dar făceam asta doar ca să-i protejez pe băieţi, zise Claude. Nu le pot pune viaţa în pericol aşa. Trupele FSE se îndreaptă chiar acum către munte. Nu pot, nu vreau să fie măcelăriţi într-un război fară sens.

— E foarte frumos rolul pe care îl joci acum, spuse Jack.

— Crezi că mi-a fost uşor să ajung la decizia asta? declară fratele Claude.

Bătrânul se mişca de colo-colo prin birou cu mâinile la spate.

— Nu crezi că mi-ar conveni mai mult să fiu acolo cu voi? Să lupt. Dar nu pot să-i sacrific pe copii. Am muncit mult ca să-i ţin departe de idioţenia asta.

— Bine, zise Jack, foarte bine! Ţine-i acolo în turnul de fildeş. Dar fii atent, Iisus în miniatură. Dacă noi o să dăm greş acolo, nu va mai trece mult timp şi soldaţii FSE te vor găsi pe tine şi pe prietenii tăi… şi atunci copiii ăştia îşi vor dori să fi fost morţi.

Keenan se întoarse şi ieşi din cameră.

Fratele Claude rămase la urmă. Îşi luă pipa şi încercă să şi-o aprindă. Se gândi o clipă după care o aruncă.

Pipa se lovi de perete.

Se sparse în şase bucăţi.

Sus, în vârful unui deal, deasupra arsenalului o siluetă singuratică apărea călare pe un armăsar negru ca noaptea.

Acum nu mai era decât o chestiune de timp. O chestiune de timp până când asasinii se vor întoarce.

Atunci îi va doborî unul câte unul… şi îi va face plăcere să-i vadă murind.

La treizeci de kilometri de acolo, într-un sat care nu era mai mare decât un supermarket, Giles Robespierre stătea într-o cameră cu şase soldaţi FSE echipaţi complet.

— Deci voi îmi spuneţi că dacă punem încărcăturile aproape de pământ avem cele mai mari şanse să curăţăm intrarea.

Unul dintre ei dădu energic din cap.

— Da, asta e cea mai bună cale.

Un altul începu şi el să vorbească.

— Dar în felul ăsta am putea să dărâmăm tot muntele.

— Dar dacă punem încărcăturile prea sus, există riscul să prăbuşim şi mai mulţi bolovani la intrare, zise al treilea.

Cel de-al patrulea încuviinţă.

— Da, e şi asta o posibilitate.

Robespierre oftă.

— Deci, ce îmi spuneţi voi este că nici unul nu are vreo idee despre cum să eliberăm intrarea, nu?

Soldaţii dădură din cap la unison.

— Bun, zise Robespierre ridicându-se în picioare. Luaţi explozibilul şi fiţi gata de plecare! Şi iată şi nişte cuvinte care să vă inspire... Dacă o dăm în bară, Maximov o să ne expună capetele în ţepe în toate oraşele mai mari din ţară. Sper ca asta să vă inspire.

Soldaţii ieşiră din cameră.

Robespierre se aşeză în spatele maldărului de hârtii, pe care cu o oră înainte desenase muntele care adăpostea armamentul.

— Chan, şopti el, cel mai bine ar fi să-ţi faci treaba, dacă nu, atunci toţi am căcat steagul.

Înfăşură hârtia şi ieşi din cameră.

18

Soarele era pe cale să răsară. Buddha Chan stătea în vârful unui deal aşteptând inamicul să apară. Corpul îi era străbătut de durere. Mintea parcă nu îi mai răspundea. Era ameţit. Ceva în interiorul lui îl ardea. Nu putea să-şi dea seama ce era rana de la stomac. Asta era.

Şocul.

Asta îl făcea să fie ameţit.

Duse mâna după pastile.

Pastilele îl vor salva. Pastilele îl vor calma.

Luă cutia. Mâinile îi tremurau. Ce stare pentru un lunetist! Cel mai bun lunetist din ţară. Cel mai bun lunetist din… *corps*[3]*?*

Nu înţelegea la ce anume se referă asta şi din această cauză ţinu strâns cutia.

Dar, îi alunecă din palmele transpirate. Cutia căzu şi lovindu-se de stâncă se deschise, pastilele. Sărind din ea, lovindu-se de pământ… roşii, albastre, verzi.

Mâinile lui păreau că răspund cu încetinitorul la comenzi, când încercă să le prindă înainte de se pierde prin terenul stâncos.

Nu putea să-şi mai mişte mâinile.

Nu mai putea să gândească. Începu să respire adânc, încercă să-şi revină. Merse încet către cal şi sări în spinarea lui.

Luă puşca M-16 şi se pregăti pentru luptă, la fel ca strămoşii lui.

La fel ca vechii mongoli.

[3] Referire la U.S. Marine Corps, puşcaşii marini americani.

19

Freddie Mamudi, Peter Kinski şi Crazy Jack Keenan parcară jeepul primit de la fraţi chiar în faţa intrării în peşteră, înarmaţi cu AK-47, aveau la ei câteva pachete de explozibil plastic şi un lansator de rachete sovietic fără recul, RPG, îşi croiau drum către intrarea în peşteră.

— Ce crezi? întrebă Crazy Jack uitându-se la mormanul de stâncărie şi vorbind cu Mamudi, care era un expert în explozibili al SEAL, fiind în stare să distrugă orice – fie în aer, în apă sau pe pământ.

— Păi, răspunse Freddie îndreptându-se către intrarea în peşteră, să fiu cinstit e o treabă riscantă. Nu avem chiar aşa de mult C-4. Cred că cel mai bine ar fi să punem trei încărcături aici.

Dădu un ocol stâncilor mai mari, care erau prăbuşite chiar la intrarea în peşteră.

— Dacă am reuşi să dăm la o parte rahaţii ăştia, zise el, toată faţada ar putea să se prăbuşească. Astfel s-ar face loc pentru o împuşcătură ca lumea.

Kinski îşi mângâie lansatorul de rachete.

— Nu vreau decât o deschizătură pe unde să bag nişte d-astea frumoase înăuntru.

— Mai e o singură problemă, zise Jack patrulând înainte şi înapoi prin faţa peşterii. Nu ştim cât de adânc sunt depozitate rahaturile. Am putea să distrugem cel mult nişte generaţii de lilieci pârliţi.

— Şi asta e bine, zâmbi Kinski, urăsc liliecii.

Jack dădu la o parte câteva pietre din faţa intrării.

— E destul de ciudat, spuse el. Poate că ar trebui să intre unul dintre noi după ce Freddie aruncă rahatul în aer. Aşa, ca să verifice locul.

— Da, cum să nu… zise Kinski zâmbind. Intri cu lansatorul, găseşti muniţia şi tragi, nu? Simplu ca bună ziua. Cine vrea să fie primul îngropat de viu în zonă?

— Eu, zise Jack.

— Te duci pe dracu’, îi replică Kinski.

— Linişte! interveni Mamudi. Voi doi mergeţi pe cel mai rău scenariu posibil. Din câte ştim muniţia e chiar în spatele stâncilor.

— Nu… şi asta e problema noastră, că nu ştim nici un căcat!

— Bine, atunci voi doi discutaţi problema sinuciderii, zise Freddie, iar eu o să spun o rugăciune către Allah şi o să pun încărcăturile.

— Îmi plac tipii care pot să facă două lucruri deodată, zâmbi Kinski.

Kinski şi Crazy Jack Keenan stăteau de gardă în faţa intrării în timp ce Freddie punea încărcăturile de plastic la baza peşterii.

Aşeza explozibilii în găurile de la baza bolovanilor şi apoi firele pentru a putea fi detonate prin radio, de la jeep.

— Mai am puţin, zise el urcând pe stânci. Allah să fie slăvit! spuse el peste umăr punând ultima încărcătură exact în mijlocul intrării. Asta ar trebui să facă o găoază în stânci.

Puse firele şi la ultima încărcătură.

— Şi acum ca să citez dintr-un mare clasic, Porky Pig: „A… a… asta e tot prieteni.”

Cei trei se depărtară de peşteră.

— Asta e, zise Mamudi. Să mergem la jeep.

Poc.

Jack fu primul care auzi sunetul.

— La pământ! strigă el.

Cei trei se aruncară la pământ iar aerul de deasupra lor începu să se încingă.

Fragmente de stâncă şi bucăţi de pământ începură să zboare, care încotro.

— S-a întors lunetistul! spuse Kinski bucuros. Doamne! Ce mai poate să meargă aşa rău?

— Convoiul! zise Jack ascuţindu-şi auzul.

Toţi trei auzeau acum sunetul motoarelor, care se apropiau pe drumul forestier.

— Îmi pare rău că am întrebat, săltă din umeri Kinski.

— Nu-mi plac deloc situaţiile astea, zise Mamudi.

— Nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut, conchise Jack prinzând cu putere puşca AK-47. Să le dăm la ochi!

Toţi trei puseră mâna pe arme şi ridicându-se începură să tragă în dealurile de deasupra lor, mergând ghemuiţi către jeep.

Lunetistul, unde era el, nu intră în panică. Trăgea rafală după rafală. Gloanţele loveau foarte aproape, încât să-i facă pe justiţiari să transpire dar nu să-i rănească.

— Rahatul se joacă cu noi, murmură Jack.

— Sper că se distrează, zise Kinski conştient că părul îi era

deja ud din cauza transpiraţiei.

— Să mergem la jeep şi să detonăm încărcăturile.

— Futu-ţi, şuieră Kinski. Lansatorul! L-am lăsat la intrare.

Jack se uită la Kinski dăruindu-l cu privirea aceea binecunoscută care spunea că ăsta-e-un-alt-rahat-în-care-am-intrat-din-cauza-ta.

— Voi mergeţi la jeep, eu o să fiu O.K. Am unde să mă ascund aici. O să trag eu rachetele.

— Jack... începu Kinski.

— Nu mai discuta, se încruntă Jack. Duceţi-vă şi faceţi-vă treaba.

Jack urcă din nou spre peşteră, pământul de sub picioarele lui tresărind din cauza rafalelor lunetistului.

20

Buddha Chan trăgea calm rafală după rafală în cei trei care alergau ca nişte şoricei. Era distractiv, se gândea el în timp ce se lupta cu greţurile şi cu fiorii reci de pe şira spinării. Nu voia încă să-i omoare; să-i facă să sufere aşa cum au făcut şi ei pe alţii să sufere. Să se târască. Era ca şi cum ar fi torturat un mic animal. Era ca şi cum ai fugări o pisică şchioapă.

Era ca şi cum ai râde la un băiat, în clipa în care tatăl lui este executat.

Luă pentru o clipă degetul de pe trăgaci.

Ce se întâmpla cu el?

În ce se transforma? Cine era el? Cine fusese?

Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot de vehicule.

Se uită în jos la drumul care ducea de la baza muntelui către sătucul apropiat.

Îşi duse la ochi binoclul. Şase camioane, fiecare cu câte doisprezece soldaţi FSE, înarmaţi până în dinţi, şerpuiau pe drum având în faţă un jeep în care se afla Giles Robespierre.

— Rahat! şuieră el. Or să strice totul!

Acum trebuia să-i ucidă pe cei trei. Nu mai avea timp de distracţie. Lovi calul peste crupă, lăsându-l să fugă, să nu fie în mijlocul pericolului. Nu era nici un motiv ca acest cal să moară. Urmări armăsarul negru cum se îndepărtează.

Îi păru bine.

Puse puşca M-16 pe umăr şi ajustându-şi ochelarii de lunetist coborî dealul către intrarea în peşteră.

Mamudi şi Kinski ajunseră la jep.

— Poţi să-l vezi pe Jack? întrebă Mamudi, ghemuindu-se în faţa detonatorului.

Kinski, cu puşca AK-47 în mână se uită către munte.

— Nu, şopti el.

— Domne, să fi ajuns acolo, zise Freddie, apăsând pe detonator. Te rog!

Jack mergea în zigzag către locul în care Kinski, lăsase RPG-ul. Era acolo strălucind în soare.

— O.K.! Căcat ce eşti. A venit momentul pentru nişte focuri de artificii.

Ridică lansatorul.

Poc.

Simţi o lovitură în piciorul drept. Se împiedică alunecând către intrarea în peşteră.

Din spatele stâncilor, sergentul Winston S. Chan scoase un sunet de animal de pradă.

— A venit momentul să ne jucăm, nenorocitule.

În jeep Mamudi apăsă pe detonator.

— Capul la cutie, îi strigă lui Kinski.

Jack, aflat sus, înjura de mama focului în timp ce încerca să se depărteze de intrarea în peşteră, dar fară să lase din mână lansatorul de rachete. Folosindu-se de mâna dreaptă se târa din răsputeri pentru a ajunge la adăpost.

Poc.

Un alt glonţ îi intră tot în piciorul rănit.

— Împuţitul… murmură el.

Lumea din jurul lui erupse pur şi simplu.

Simţi că pământul de sub el se cutremură înainte să audă sunetul acela ca de tunet.

Îşi ridică mâna dreaptă pentru a-şi acoperi faţa, dar zări momentul în care strălucirea explozibilului prindea viaţă.

Spaţiul se umplu imediat de un val de pietriş.

În jurul lui picau bolovani din toate părţile.

Jack încercă să se ridice în picioare. Piciorul drept nu mai putea fi folosit. Rămânând cu lansatorul în mână, continuă să se târască la adăpost cu o singură mână şi într-un singur picior.

Stânci de mărimea unui cauciuc de camion zburau pe deasupra lui.

— Doamne, strigă el. Scoate-mă din asta şi îţi promit că nu o să mai înjur, nu o să mai beau şi… Eu cred că înjuratul şi băutura sunt îndeajuns, nu crezi?

Se uită peste umăr. Intrarea în peşteră se transforma încetul cu încetul într-o avalanşă de pietre care veneau chiar în direcţia lui.

Se târa cât putea de repede, dar nu avea nici o şansă să depăşească în viteză avalanşa.

Simţi nişte pietricele cum îi ating spatele. Continuă să se târască cât se putea de repede. O bucată mai mare de stâncă îl lovi în ceafa înceţoşându-i privirea.

Tot ce mai ştia era că trebuie să supravieţuiască şi să distrugă peştera.

Poc.

Un norişor de praf se ridică la nici câţiva centimetri de faţa lui. Praful îi intră în ochi orbindu-l pentru câteva clipe.

Bucăţile de stâncă mai mari începeau să se prăbuşească asupra lui, coborând către jeepul în care se aflau Kinski şi Mamudi.

Cei doi erau chiar lângă jeep.

— Să-mi trag palme! strigă Kinski, văzând cum erupe muntele. Ai făcut-o, Freddie!

Freddie urmărea bolovanii care se rostogoleau către ei.

— Aşa e, dar Jack e tot acolo, tembelule!

— Rahat! strigă Kinski în timp ce bucată de stâncă venea spre ei.

Cei doi se adăpostiră de o parte şi de alta a jeepului, în clipa în care valul de stânci venea rostogolindu-se către ei, lovindu-se cu putere de radiatorul jeepului şi făcându-l bucăţele.

— Dacă vrem să vindem maşinuţa asta, nu cred că o să mai luăm pe ea nici măcar o ceapă degerată, comentă Kinski aruncându-se în spatele unui copac.

Mamudi îşi ridică puşca AK-47. Aştepta sunetul rachetei care trebuia să lovească depozitul de muniţii.

Dar nu se auzi nimic.

— Va trebui să urcăm acolo! îi strigă lui Kinski.

— Şi cum o să facem, o să zburăm? îi răspunse Kinski ferindu-se din calea altor stânci.

Buddha Chan stătea calm la douăzeci de metri de Crazy Jack Keenan. Va fi uşor, se gândea el. Îşi ridică arma M-16 luând ţinta chiar între ochii plini de lacrimi ai lui Keenan.

Va fi bine.

Va răzbuna moartea acelor nevinovaţi.

O bucată mare de stâncă îl lovi exact în umărul stâng, trimiţându-l la pământ.

Capul i se lovi cu putere de stânci, ochelarii făcându-i-se bucăţi şi din nas începând să-i curgă sânge.

Se cutremură de durere.

În jurul lui zburau aruncate de suflul exploziei alte stânci.

Se ridică din nou în poziţie de tragere, scuturând din cap şi cu sângele şiroindu-i pe nas. Pastilele lui… avea nevoie de pastile!

Se aplecă şi începu să vomite.

Unde erau pastilele? Unde era îngerul lui? Unde îi erau prietenii? Unde îi erau prietenii?

Când termină de vomitat se ridică şi porni în direcţia de unde veneau stâncile.

Încă avea o misiune de dus la capăt. Încă trebuia să ucidă trei oameni.

Se târa către ţinta lui.

Asta va fi una uşoară.

Pe ceilalţi doi îi va omorî înainte ca Robespierre şi oamenii lui să sosească la faţa locului.

Nimeni nu-i va răpi gloria, nimeni.

Sângele din nas îi ajunse pe buze. Îi aducea aminte de ceva. Altă dată când fusese rănit. Altă dată când îi văzuse pe cei trei. Scutură din cap şi continuă să meargă.

Pe drumul care ducea la peşteră Giles Robespierre le făcu semn oamenilor lui să se oprească.

Urmări norul de praf care se ridica din munte în urma exploziei.

— *Merde!* înjură el. Au ajuns acolo înaintea noastră.

Le făcu semn oamenilor săi să înainteze.

— Înainte! înainte!

21

Către intrarea în peşteră, Jack continua să se târască, ţinându-se cât mai departe de şuvoiul de stânci. În faţa lui era un copac. Dacă ar putea ajunge în spatele lui.

Un bolovan mai mare îl ajunse din urmă şi îi lovi piciorul deja rănit, ţintuindu-l acolo.

— Rahat! murmură el.

Auzi convoiul de trupe FSE apropiindu-se. Încercă să-şi răsucească trupul către intrarea în peşteră. Ar fi putut să tragă două-trei rachete înăuntru. Trebuia să reuşească! Trebuia!

Văzu o umbră care ieşea din norul de praf iscat de explozie, cu o armă în mână.

Jack se forţă pentru a-i vedea faţa.

Faţa era mare. Figura venea către el plină de hotărâre.

Jack îşi şterse praful din ochi.

— Buddha! exclamă el.

Winston S. Chan se apropie de uriaşul aflat la pământ cu puşca ridicată.

— Bună Keenan!

— Am crezut că ai murit!

— Sunt sigur, replică Buddha Chan.

— Rahat, ce bine-mi pare să te văd.

— Da? replică Chan clipind nedumerit.

— Sigur. Am crezut că acum eşti cu Tom Bee în veşnicele plaiuri ale vânătorii. Adică, ştii că ne mai este şi acum, după trei ani, dor de Tom… dar tu? Tu, rahat cu ochi de viezure, ne-a fost dor de tine.

— Tom Bee, spuse Buddha Chan în faţa având imaginea unei persoane cu părul negru şi lung, într-o barcă dispărând în ceaţă şi apoi o lumină puternică. Tom Bee a fost un spirit, concluzionă Buddha Chan.

— Corect, şuieră Jack. Acum hai să mergem. Avem treabă de făcut.

— Da, spuse el strângând puşca. Avem treabă.

— Haide omule, zise Jack. Scoate-mă de aici, trebuie să distrugem muntele.

Buddha Chan clipi la Keenan. Nu-i era deloc frică de el, chiar dacă avea o puşcă în mână. Nu mai înţelegea nimic.

— Haide, Buddha, zise Jack. Dacă nu mă scoţi de aici, jur că nu te mai las să câştigi la pocher niciodată.

Chan clipi.

— Buddha! spuse Jack. Dacă nu reuşim asta în opt minute, Robespierre şi rahaţii lui din FSE or să ne facă ciur. Dacă tu crezi că în sat a fost ceva rău… atunci aici o să fie de o mie de ori mai rău ca acolo.

Creierul lui Chan începu să o ia razna. Începu să transpire. Apoi să tremure.

— Buddha? întrebă Jack. Totul e în regulă?

Chan îşi ridică încet arma. Duse ţeava exact la pieptul lui Jack.

— Buddha? întrebă din nou Jack. Ce dracului se întâmplă cu tine? Arăţi ca un câine turbat.

— Un câine, încuviinţă Chan. Da. Mori ca un câine.

— Buddha! îl imploră Jack. Trezeşte-te. Avem o treabă de făcut aici. În dealuri e un lunetist şi băşinile din FSE sunt pe drum.

Buddha Chan încuviinţă. Avea de făcut o treabă aici.

Numele Buddha.

Buddha.

Buddha… Chan? Winston S. Chan.

— Căcat, murmură Jack încercând să-şi elibereze piciorul. Arăţi ca dracu'. Te porţi ca un zombi. Eşti terminat.

Buddha îndreptă arma către Jack. Keenan văzu expresia din ochii lui.

— Buddha? Prietene? Ce se întâmplă?

Prietene.

Vechi prieteni.

— Mamudi şi Kinski sunt în josul dealului, spuse Jack. Trezeşte-te odată! Trezeşte-te!

Giles Robespierre urca pe deal cu un pistol de calibrul 45 în mână.

— Bine lucrat, tovarăşe Chan, preşedintele Maximov va fi bucuros, exclamă el.

Buddha rămase nemişcat, cu arma îndreptată către Keenan.

Jack se uită la el năucit.

— Lasă-mă pe mine să-l omor, camarade Chan, zise Robespierre ridicându-şi arma. Aştept asta de un an de zile.

— Nu, spuse Buddha calm, am treabă aici.

— Oh, Doamne, Buddha, spuse Jack. Te-au terminat. Săracul de tine.

— Da, zâmbi Chan.

— Fă-o! strigă la el Robespierre.

— Da, zise Chan zâmbind, apoi se întoarse brusc cu faţa la Robespierre, trăgând o rafală care făcu să explodeze faţa de şacal a francezului.

Buddha Chan se bucură să vadă cum piticania se rostogoleşte la pământ, amintindu-şi de satul care exploda în jurul lui. Amintindu-şi măcelul. Femeile. Copiii.

— Cel mai tare lunetist din „Corps”, şopti Buddha.

Se uită la Jack şi ridică din umeri.

— Cred că nu sunt eu însumi, fără ochelarii de lunetist:

— Rahatule!

— Şi mie îmi pare bine că te văd.

Jack se uită peste umărul lui Buddha.

— Hopa! Se pare că am sfeclit-o de data asta!

Cincizeci de soldaţi FSE urcau dealul şi păreau foarte hotărâţi. Se fereau de valul de pietriş creat de explozie.

— Îmi pare bine că te văd, Buddha, spuse Jack.

— Nu suntem terminaţi. Dă-mi asta, spuse Chan începând din nou să tremure.

Chan luă lansatorul de rachete şi îl îndreptă către intrarea în peşteră.

Trimise înăuntru un proiectil.

Trupele FSE se uitară în sus pentru o clipă.

Apoi urmă tăcerea.

Întregul munte începu să se prăbuşească.

Buddha Chan fu aruncat deasupra lui Jack, din cauza exploziei. În timp ce muntele exploda, soldaţii FSE, plini de mânie dar temându-se şi de furia lui Maximov, luară cu asalt panta îndreptându-se direct către Chan şi Jack.

— Dacă te face să te simţi mai bine, murmură Keenan, ne-am îndeplinit misiunea.

— Nu, spuse Chan între două crize de vomă.

— Să sperăm că e mâncare mai bună în viaţa de apoi, strigă Jack îndreptându-şi arma către soldaţii FSE.

— Ştii că era să-ţi zbor creierii acum câteva minute? întrebă Chan ştergându-se la gură şi ridicându-şi arma.

— Nu, dar dacă faci cinste o să mă prefac, spuse Jack strâmbându-se din cauza durerii din piciorul drept.

— Gata, Cisco? întrebă Chan ochind cu grijă.

— Gata, Pancho! zâmbi Jack.

— Amândoi deschiseră focul asupra trupelor care se apropiau

de ei amândoi ştiind că nu le foloseşte la nimic.

În josul dealului, Kinski şi Mamudi se uitau către vârf.

— Îl văd pe Jack! exclamă Mamudi.

— Mai e cineva cu el, spuse Kinski.

— Pentru numele lui Allah! exclamă Mamudi. E Chan!

Cei doi se uitară unul la altul.

— Dacă mergem acolo, o să fim măcelăriţi, spuse Kinski.

— Da, fu de acord Mamudi.

Amândoi se porniră să urce dealul trăgând rafală după rafală.

22

Kinski şi Mamudi urcară în vârful dealului, de unde Buddha Chan şi Jack trăgeau în trupele FSE.

— Ce dracu' faceţi aici? se răsti Kinski.

Jack arătă cu degetul către picior.

— Nu cred că sunt în stare să alerg maratonul acum.

Cei patru continuau să tragă.

— Cât timp credeţi că avem înainte să ne facă bucăţi? întrebă Jack.

— Jos au mitraliere, replică Chan. Depinde când o să deschidă focul cu ele. Eu zic că mai avem vreo trei-patru minute.

— Atunci ştergeţi-o de aici, băieţi, spuse Jack.

— Să fiu al dracului dacă plecăm, murmură Kinski.

— Dacă tu crezi că aş mai lua parte la o înmormântare ca a lui Buddha… începu Mamudi.

Dar un glonţ îi trecu pe lângă cap oprindu-se în copacul din spatele lui. Mamudi trase o rafală şi îi făcu bucăţi piciorul unui soldat din FSE.

— Aţi făcut o slujbă de pomenire şi pentru mine? întrebă Buddha trăgând nebuneşte.

— Într-un fel, zise Kinski zâmbind şi încercând să-i dibuiască pe soldaţii FSE, de la mitraliere. Eu am plâns. Mamudi s-a rugat. Jack a borât.

— Nimic nou, replică Buddha Chan trăgând rafală după rafală.

— Suntem morţi aici, zise Mamudi.

— Nu putem să ridicăm stânca de pe piciorul lui Jack? întrebă Kinski.

— Nu, interveni Jack. Trebuie să doborâm cât mai mulţi posibil. Dacă tot e să murim, atunci hai măcar s-o facem cum trebuie.

Din spatele celor patru. Se auzi un zumzet puternic de rafale.

— Ce…! exclamă Mamudi.

Cei patru Justiţiari continuau să tragă în soldaţii FSE, dar de data asta având sprijin puternic.

Soldaţii FSE nu se aşteptau la o asemenea ripostă din partea Justiţiarilor şi continuau să atace nedumeriţi.

Cădeau unul câte unul loviţi de nişte lunetişti ascunşi.

— Iisuse! exclamă Chan.

— Eşti pe aproape, dar oricum tipul ăsta fumează, spuse Jack

radiind de bucurie.

Mamudi şi Kinski schimbară câteva priviri şi continuară să tragă asupra soldaţilor FSE.

În josul dealului un obuz de mortier lovi unul dintre camioane transformându-l într-o minge de foc. Patru soldaţi FSE, care amplasau o mitralieră M-60, fură aruncaţi în aer ca nişte meteoriţi.

Justiţiarii se aruncară la pământ, instinctiv, în clipa în care mortierele şuierară în aer deasupra lor.

Drumul de sub ei dispăru pur şi simplu. Camioanele FSE erau şi ele în flăcări. În câteva clipe nu mai rămăsese din ele, decât un morman de fiare contorsionate printre care se zăreau câteva corpuri carbonizate.

Soldaţii FSE care atacau se întoarseră pentru o clipă pentru a vedea ce se întâmplă. Greşeală.

Mare greşeală.

Justiţiarii deschiseră focul.

La fel şi îngerii lor păzitori nevăzuţi. Corpurile inamicilor începură să se rostogolească la vale, către flăcări. Urletele de durere şi de surpriză se amestecau cu cele ale gloanţelor care loveau stânca. În câteva clipe nu mai rămase nici un soldat FSE.

Nu peste mult timp trupele FSE erau decimate complet.

Kinski, Chan şi Mamudi se ridicară încet în picioare.

— De necrezut, zise Kinski zâmbind.

Buddha Chan îngheţă. Simţi ţeava unei puşti în ceafa. Kinski se întoarse imediat. Georg stătea acolo cu o puşcă M-16 în mână.

— El e cel de pe cal, declară Georg. El e cel care ne-a urmărit şi i-a omorât pe bătrâni.

Kinski alergă către băiat.

— Stai liniştit, Georg.

— Trebuie să moară, declară Georg.

— Nu! spuse Kinski. Este prietenul nostru. E prietenul tău. Cei din FSE l-au făcut să se poarte aşa.

— Nu cred asta.

Jack se uită la el cu faţa acoperită de transpiraţie, simţind în picior pulsaţia durerii.

— E adevărat, Georg. I-au otrăvit mintea. E ca şi atunci când mănânci ceva stricat şi ţi-e rău la stomac. Dacă ţi se pune ceva stricat în sânge, atunci îţi otrăveşte mintea.

— Mintea lui e încă otrăvită?

— Nu, fiule, spuse Buddha Chan. Nu, acum mă simt bine. Sunt cu vechii mei prieteni… şi poate cu unii noi.

— Georg, se auzi o voce din spatele lor. Lasă jos puşca şi nu te mai prosti. El e Buddha. Cel despre care am auzit la radio.

Georg făcu ce i se spuse.

Buddha Chan răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, Georg.

— Am făcut-o doar pentru că aşa mi-a spus fratele Claude.

Călugării Marişti împreună cu puştii apărură din spatele copacilor.

— Am crezut că nu o să bagi copiii în chestia asta, spuse Crazy Jack Keenan.

— Potoleşte-te, roşcatule! zise fratele Claude uitându-se la rănit. Am hotărât să votăm. De fapt a fost ideea băieţilor. Au spus că din moment ce îi tratăm ca pe adulţi ar trebui să-i lăsăm să ia parte la luarea deciziilor tot ca nişte adulţi. Georg a fost capul răutăţilor.

Kinski îl ciufuli pe puşti.

— Era de aşteptat.

— Mi-ai stricat părul, spuse Georg.

Kinski îi întinse pieptenul.

— Ţine. Doar să nu laşi mătreaţă.

— Ce o să zică preşedintele Maximov despre ce s-a întâmplat aici? se întrebă cu voce tare Mamudi.

— Dacă ştie ce e bine pentru el, replică fratele Claude, nu o să se mai apropie de noi. O să se urce în maşină şi o să se îndrepte uşurel către căcatul lui de ascunzătoare.

— Frate Claude! exclamă Georg.

— Pot să înjur dacă vreau, zise fratele Claude. Am primit un mesaj de la Dumnezeu în dimineaţa asta.

— Da, da, zise Georg aranjându-şi părul într-un stil asemănător cu cel al lui Kinski.

— Nu e rău, puştiule, se minună Kinski. Acum va trebui să-ţi dăm cu nişte gel.

— Lăsaţi vorbăria şi treceţi să mă ajutaţi să eliberăm piciorul lui Keenan, spuse fratele Claude.

Justiţiarii, copiii şi călugării înarmaţi cu Uzi se opintiră până reuşiră să scoată piciorul lui Jack de sub bolovan.

— Astea arată ca nişte răni de glonţ, căpitane Jack, spuse fratele Claude.

— Ar fi putut fi şi mai rău, se încruntă Jack ridicându-se într-un

picior. Foarte rar cel mai bun lunetist din „Corps” ratează.

23

Două săptămâni mai târziu, cei patru Justiţiari, Jack având încă piciorul imobilizat, stăteau în jurul aparatului de radio din castelul călugărilor. Regele Shatterhand îşi încheia discursul.

„Războiul nu s-a terminat. Facem mari progrese în Italia. Oamenii noştri luptă plini de curaj. Pe frontul din umbră toate naţiunile aliate, toate familiile se concentrează pentru a creşte cantitatea de bunuri produse, atât de necesare aici cât şi pe câmpul de luptă.

Pentru curajul demonstrat acasă dar şi în tranşee vă mulţumim.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi.”

Transmisia fu întreruptă de un bruiaj puternic.

— Încă ne mai bruiază, spuse oftând fratele Claude.

Apoi se întoarse către Justiţiari. Kinski, Mamudi, Chan şi Keenan erau îmbrăcaţi cu rase călugăreşti.

— Vă stă bine, declară fratele Claude. Dacă vă veţi vedea vreodată greşelile şi veţi vrea să vă alăturaţi bisericii…

— Potoleşte-te, Claude. Cel mai bine ar fi să plecăm, zise Jack.

— Şi unde vă veţi duce?

— Acasă, zise zâmbind Mamudi.

— Oriunde ar fi asta, încuviinţă Kinski.

— E acolo unde ne lăsăm pălăriile în cui, zise Buddha Chan.

Fratele Claude îi conduse până în curtea castelului. Acolo băieţii jucau fotbal părând să nu aibă nici o grijă. Un camion era parcat aproape de ieşire şi avea motorul pornit.

— Fraţii vă vor conduce până la graniţă, zise Claude. După aia aveţi grijă ce faceţi.

— O să ne întoarcem, spuse Jack întinzându-i mâna.

Fratele Claude îl prinse de mână şi îl scutură cu putere.

— Sunt sigur că o să vă întoarceţi, căpitane Jack. Sunt sigur. Sper să vă mai văd pe toţi.

— Poţi să fii sigur de asta, replică Jack. Şi poate că data viitoare, când o să trecem pe aici, o să şi transmiţi la radio.

Fratele Claude zâmbi urmărindu-i pe cei patru, îndreptându-se către camion.

— Dumnezeu să vă ajute!

Preşedintele Evgheni Maximov se mişca de colo-colo pe holul unei clădiri ce fusese la un moment dat unul dintre cele mai frumoase hoteluri din Budapesta. Blond şi musculos, Igor Vesenschi stătea tăcut.

— Totul se prăbuşeşte, spuse Maximov. Şi tu eşti singurul responsabil, vită!

— Dar… Robespierre…

— E mort, concluzionă Maximov. Iar Justiţiarii sunt în viaţă. Vreau să-i găseşti. Vreau să-i elimini.

— Va fi foarte greu, domnule, spuse Vesenschi. Oamenii îi ascund. Ne mint în legătură cu locul în care se află.

Maximov începu să râdă. Vesenschi râdea şi el. Când Maximov râdea, totul era bine.

Mai înainte ca Vesenschi să poată duce un hohot până la capăt, Maximov scoase pistolul şi îl împuşcă în degetul mare de la mâna stângă.

Vesensky începu să urle şi sângele îi ţâşni din mână.

— Răspuns greşit, replică Maximov. Acum pleacă şi găseşte-i!

Vesensky aprobă din cap cu ochii în lacrimi.

Maximov îşi puse la loc pistolul.

— Şi în drumul tău la infirmerie, găseşte pe cineva care să cureţe podeaua, zise Maximov aşezându-se într-un fotoliu. Nu-mi place murdăria.

Se uită apoi la câmpiile Europei de Est, care se vedeau pe fereastra hotelului.

…Erau undeva acolo.

Îi va găsi.

Va curăţa el mizeria.

Cuprins

Prolog.....3
Partea I.....5
1.....5
2.....9
3.....19
4.....24
5.....28
6.....30
7.....33
8.....36
9.....42
10.....46
11.....52
12.....55
Partea a II-a.....61
13.....61
14.....67
15.....69
16.....71
17.....73
18.....75

19.....76
20.....79
21.....83
22.....87
23.....90
Cuprins.....92

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiului" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

ARME PENTRU ASASINI

O Germanie unificată nu a existat înainte de Marea Explozie. Germania de Est a fost acea regiune răvăşită şi împărţită de-a lungul anilor între ruşi, nazişti şi orice altă putere care s-a hotărât să intre pe teritoriul ei pentru a-şi mări spaţiul vital.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Estonia, Ucraina şi Polonia. Toate au fost sfâşiate.

Au fost rase de pe faţa pământului.

Oricine avea chef putea să intre acolo şi să trateze populaţia după bunul său plac.

Tratatul ruso-nazist din cel de-al doilea război mondial hotărâse acest lucru.

Dar toate tratatele au căzut.

Într-o singură zi.

La Marea Explozie, cel de-al treilea război mondial... sau oricum i-ai spune, a fost ceva de nedescris!

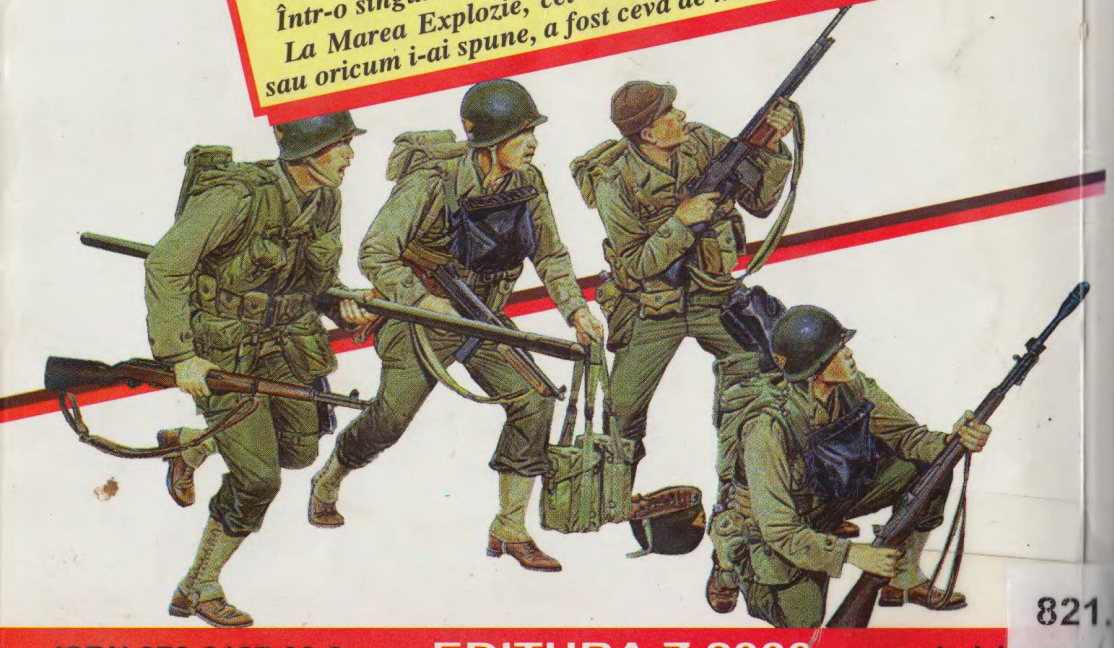

ISBN 973-9127-30-9 EDITURA Z 2000 Lei 1

821.